Orienteering magazine number one

HALOKEENI

HUHTIKUU 1/2011 (120)

30v

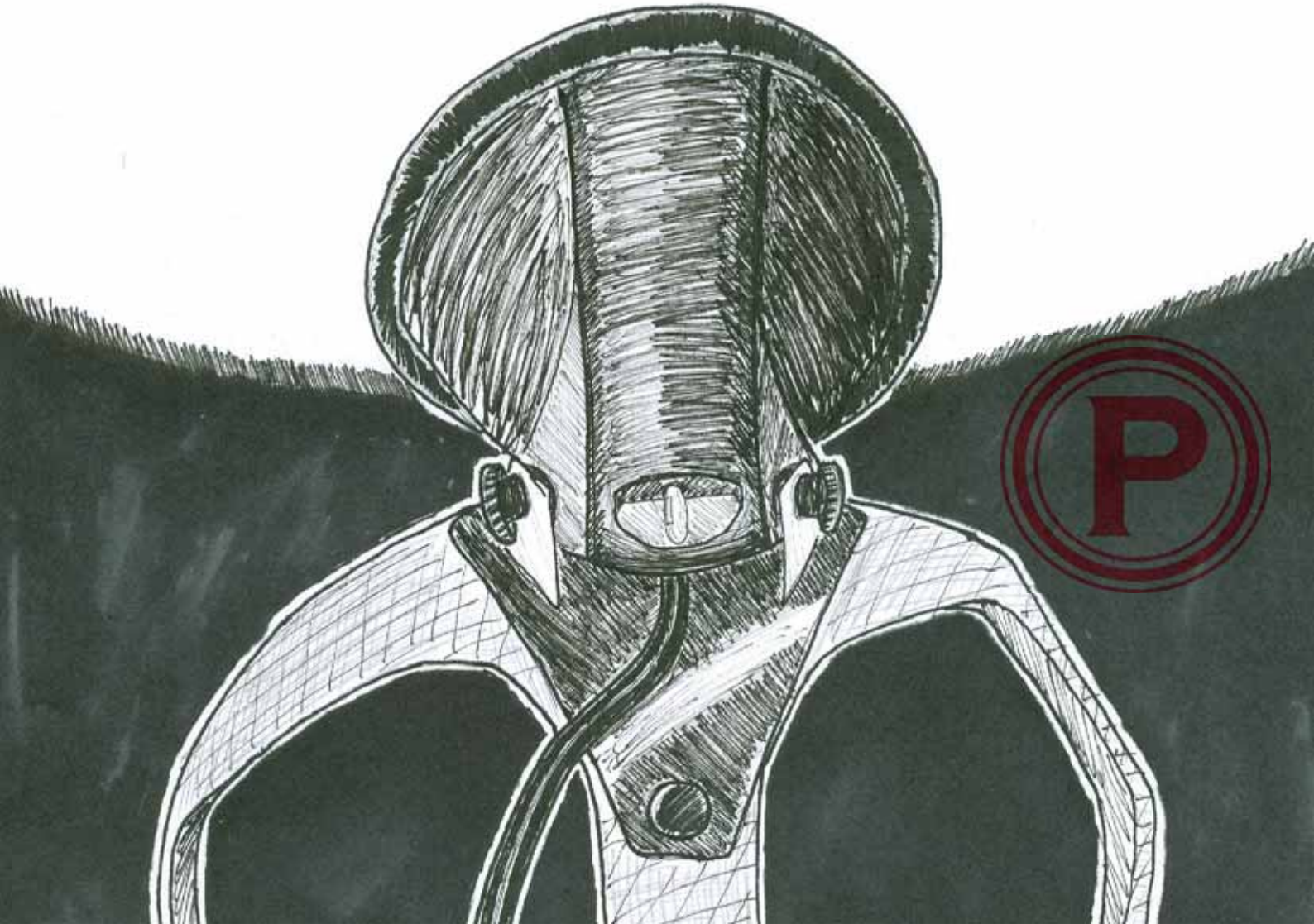

HALOKEENI MAGAZINE

Julkaisija:
Tampereen Pyrinnön Suunnistusjaosto
Pyrinnön toimisto:
Pyhäjärvenkatu 5 H 33200 Tampere
Päätoimittaja:
Saana Vahvelainen
(saana.vahvelainen@pp.inet.fi)
Toimituskunta:
Mikko Haikonen
Suvi Harju
Sara Huhtanen
Olavi Mäki
Taittaja:
Mikko Paunu

Kuvat:
YLE/TV2
Halokeeni Magazine
Poststar NY
Jari Vahvelainen
Juho Kinni
Mikko Eskola

Seuraavaan lehteen tulevien juttujen on oltava perillä 20.6.2011. Tekstit ja kuvat osoitteeseen halokeenimagazine@gmail.com

Painos: 340kpl
Painopaikka: Multiprint Tampere

Web: www.tampereenpyrinto.fi/suunnistus

Kansi: Mikko Haikonen

30 vuotta Halokeenia

Talvi alkaa olla takanapäin ja suunnistuskesä edessä. Yksi hyvä alkavan kauden merkki on vuoden ensimmäisen Halokeenin ilmestyminen Pyrintöläiskoteihin. Jos kylmää ja superlumista talvea ei halua vielä täysin unohtaa, voi muistella kirpeitä pakkaspäiviä katselemalla kuvia menneestä hisu-kaudesta. Pyrintöläisethän toivat hienosti menestystä Jämsästä, hiihtosuunnistuksen sm-kisoista.

Halokeenin syntymästä tulee siis tänä vuonna kuluneeksi tasan kolmekymmentä vuotta. Yritimme kerätä kasaan muistelmia ja kokemuksia Halokeenista ja muutama sellainen löytyykin lehden sivuilta. Nyt on hyvä mahdollisuus päästä lukemaan esimerkiksi lehden perustajan ja ensimmäisen päätoimittajan kuin myös Pääoravan Halokeeni-muistoja. Kiitos vielä niistä sekä muustakin materiaalista, jota olemme saaneet!

Käsissäsi olevassa 30-vuotislehdessä on myös materiaalia aivan ensimmäisestä Halokeeni numerosta. Siitä sitten enemmän sivulla 6, jossa paljastetaan Halokeenin kaikkien aikojen paras juttu.

Keväisin terveisin,

Saana

HALOKEENI MAGAZINE
proudly presents

Pääkirjoitus	s. 2
Puhenjohtajan palsta	s. 4
Miksi luet Halokeenia?	s. 4
Halokeeni TOP5	s. 6-9
Halokeenimuistelmia	s. 10-13
Suunnistusta saarivaltiossa	s. 14-16
More "O" at Moreau	s. 17
Halokeeniristikko	s. 18-19
Tampereen Iltarastit	s. 20-22
Vuosikokouksessa palkitut	s. 23-24
OPK alkaa taas!	s. 25-26
Hiihtosuunnistus	s. 28-35
Päivän Pyrintöläinen AR	s. 36-37

Pyrintö on yhteistoimintaa

Jaostomme on joukko erilaisia ihmisiä, jotka haluavat
tehdä ja saada aikaan jotakin yhdessä.
Meitä kaikkia tarvitaan jotta voimme toimia kuten
jäsenistömme enemmistö haluaa.
Haluamme saada äänemme kuuluviin jotta toiveemme
voisivat toteutua.

Mikä on meille todella tärkeää ...
tarvitsemme tunteita, positiivisia ja negatiivisia, iloa ja surua, suolaista ja makeaa.
Yhteisiä tapahtumia joita voimme muistella kun tapaamme.
Emme kaipaa valmiiseen pöytään vaan kaipaamme haasteita
jotka voittamalla meistä jokainen saa tuntea onnistumista.

Meillä kaikilla on mahdollista vaikuttaa seuramme asioihin eri tasoilla.
Suunnistuksessa tämä tapahtuu ulkona jossa ei seinät tule vastaan
eikä katto ole liian matalalla.

Ilmapiiri vaihtelee vuoden eriaikoina niin kuin kuuluukin.

Jaostomme tuntuu organisoituvan parhaiten kun paine kasvaa.
Olemme saaneet kirjattua ylös yksityiskohtaisempia tavoitteita sekä menettelytapoja, joilla jaostomme toimintaa saadaan tehostettua, ja sitä kautta turvata entistä laadukkaampi toiminta. Tästä on tietysti vielä matkaa käytännön tasolla tapahtuvaan työhön, johon on löydettävä paitsi vapaaehtoisia toimijoita, myös uusia yhteistyökumppaneita pitkään toiveena olleen toimihenkilön pysyvään palkkaamiseen.
Slu:n kanssa käytyjen neuvotteluiden perusteella tuo tavoite näyttää realistiselta, mutta asia ratkeaa lopullisesti, kun ensi vuoden toimintaavustuksista saadaan päätökset.

Haluan esittää kiitokseni kaikille niille, joiden vuosien saatossa tekemän työn tuloksista olemme saaneet nauttia.
Kiitokset siis Suunnitusjaoston jäsenistölle, Tampereen kaupungille ja muille seuran Yhteistyökumppaneille!
On arvokasta, että olette olleet ja olette edelleen mukana kehittämässä
Suomen parasta suunnistusseuraa.

Lumet pois ja kausi 2011 alkakoon,
-juha-

Miksi luet Halokeenia?

Jaakko Niemi
”Halokeeni on seuran oma lehti, jossa on mielenkiintoisia artikkeleja. Nuori toimitus on tuonut lehteen uutta ulottuvuutta ja piristystä muutenkin.”

Vili Mähönen
”Se on niin hyvä.”

Elli-Noora Kamppuri
”Yksinkertaisesti hyvä lehti.”

Laura Virekunnas
”Halokeenissa on ajankohtaisia juttuja suunnistusjaostosta, pysyy hyvin kärryillä asioista.”

Lakeuden Viesti 2010
kuvat: JKinni

Halokeeni tops

Saana Vahvelainen

Vajaa vuosi sitten se alkoi, Halokeenin parhaiden juttujen paljastaminen. Viiden kärjestä on löytynyt kisajuttu, kansikuva, oravien haastattelua sekä ajatuksia suunnistajasta ei-suunnistavan puolison näkökulmasta. Jäljellä on enää se kaikkien aikojen paras juttu. Moni on voinut jopa arvata, mistä tekstistä tällä kertaa on kysymys, sen verran monesta suusta olen joskus kuullut tästä niin loistavasta juttusarjasta. Ja vaikka itse olisin ollut mitä tahansa mieltä, tätä laajaa kannatusta en olisi voinut olla ottamatta huomioon. Siihen tosin ei edes ollut tarvetta, samaan tulokseen kun päädyin itsekin.

Tasan kolmekymmentä vuotta sitten se alkoi, Egil-Ölvin tarina. Ensimmäisestä Halokeeni numerosta startannut ja yli kymmenen vuotta kestänyt juttusarja oli nimeltään Mies joka ei osannut hakea, ja sitä on ollut luomassa useampi kirjoittaja. Paljon se on varmasti vaatinut: mielikuvitusta, sinnikkyyttä, pitkäjänteisyyttä ja paljon intoa tarinan jatkamiseen. Kunpa tällainen olisi myös mahdollista joskus Halokeenin tulevaisuudessa. Seuraavassa esitellään jatkokertomuksesta Mies joka ei osannut hakea osat yksi, kaksi ja kuusi sekä vuoden -86 ensimmäisessä Halokeenissa oleva tarinan pätkä.

Etteplan
www.etteplan.com

JATKOKERTOMUS

MIES JOKA EI OSANNUT HAKEA

Ei se oikeastaan ollut hänen oma vikansa, että hänestä oli tullut sellainen kuin hän oli. Ei. Vika ei ollut hänessä. Mutta ehkä se oli kasvattajissa, äidissä ja isässä. Varmasti, ainakin osittain. Mutta suurimman vastuun hänestä saavat kantaa perintötekijät, joille kukaan ei voinut yhtään mitään. Vika oli niiden. Tai paremminkin kunnia, sillä hänhän oli loppujen lopuksi ihan hyvä jätkä. Jätkä, joka suunnisti Savon maailmankartalle ja kotitalonsa kunnan peruskartalle.

Mutta eipäs mennä asioiden edelle vaan aloitetaan ihan alusta. Aloitetaan Keskuskadulta, missä punainen Mercedes 200 D-taksi kaahasi ennennäkemättömällä vauhdilla. Se oli viemässä perheenäitiä synnytykseen Pieksämäen keskussairaalaan. Oli kiire, mutta hyvin kerittiin. Rouva pyöräytti potran 6,5 kiloa painavan pojan, jonka pohkeen ympärysmitaksi mitattiin 32,4 cm. Vain Eric Heidenilla oli syntyessään ollut paksummat pohjelihakset, mutta hänhän oli amerikkalainen ja muutenkin vähän kummänlinen.

Nopeasti levisi tieto Pieksämäen ihmelapsesta koko Suomeen. Alettiin etsiä syitä tapahtuneelle. Pian ne löytyivätkin: NOKKOSKEITTO JA KEFIIRI, joita äiti oli nauttinut raskauden aikana, olivat vaikuttaneet sikiöön lihaksia kasvattavasti. Pojan urheiluhullu isä toivoi, että pojasta tulisi maailmankuulu golfari ja keilaaja. Huippu-urheilija lajeissa, joissa tunnetusti vaaditaan hyvä lihaskunto ja fysiikka. Mutta hän ei vielä tiennyt, kuinka tulisi käymään!

Pari viikkoa syntymän jälkeen pidettiin kastetilaisuus. Isovanhemmat toivoivat, että pojasta olisi tullut Lars-Jörgen tai Lauri. Mutta he eivät saaneet tahtoaan läpi, vaan vanhemmat ristivät pojan norjalaisten nimien muotivirtauksen innoittamina Egil-Öyviniksi. Kaikin puolin soinnikas nimi.

Egil-Öyvinin lapsuus oli ihan tavallinen savolaispojan lapsuus. Syntymän jälkeinen kohu oli hälvennyt ja Egil-Öyvin sai kasvaa täysin rauhassa. Keskellä hyviä ja huonoja virikkeitä, keskellä operettimusiikkia ja Charlien enkeleitä. Hän leikki kavereidensa, Jan-Toren ja Eysteinin, kanssa PUM-PUM leikkejä ja "rosvoa ja poliisia" Pieksämäen maalaiskunnan metsissä. Egil-Öyvin oli aina vahvin, mutta Jan-Tore ja Eysteinkin olivat muita poikia parempia.

Eräänä syyskuisena iltapäivänä tapahtui poikien elämässä käänne. He tapasivat erään 2,6 metriä korkean pohjoisimman jyrkänteen juuresta luoteispäästä kolmisivuisen punavalkoisen kangasrakennelman, joka vaikutti hyvin puoleensavetävältä, suorastaan magneettimaiselta. Etenkin Egil-Öyvin tunsi syvää kiintymystä tuohon kummaan esineeseen.

Rastilippu oli vasta perustetun Pieksämäen Maalaiskunnan Metsänpeikot-seuran viivasuunnistusharjoituksen kolmosrasti. Poikien ihastellessa lippua ja leimasinta alkoi läheisestä ryteiköstä kuulua korvien tärykalvoja hivelevää ryskettä ja perussuomalaisia voimasanoja. Metsästä ilmestyi poikien eteen 10 min/km perusnopeudella etenevä PiMakuMepe:n voimakaksikko: Maukka Perusjätkän pieksämäkeläinen maalaisserkku Tauno Perusjätkä ja PiMakuMepe:n varapuheenjohtaja vapaaherra, oloneuvos Magnus Kristian Lars-Johan von Kontroll. Suunnistajataiturit olivat taidoiltaan vielä kovin puutteellisia. Tauno tokaisi: "Olipa kaukana tää ykkönen!" Pian kuului hirvittävä parkaisu: "KRÄÄÄÄÄÄIIIH !" Vapaaherra von Kontroll oli epähuomiossa työntänyt leimasimeen kilpailukorttinsa sijasta etusormen. Verenvuoto oli valtava. Vapaaherra von Kontroll piti nopeasti saada sairaalahoitoon. Avulias ja ripeä Egil-Öyvin nosti 147 kilosen Pieksämäen kunnanmestarin sarjassa H 21 D RV olkapäilleen ja lähti kantamaan tätä kohti sairaalaa. Metsä ryskyi, verta vuosi ja von Kontroll huusi. Mutta Egil-Öyvinin nopeus oli mahtavaa: Hän käytti 10 km:n mittaiseen matkaan aikaa vain 27.40, vaikka kaatui matkalla kaksi kertaa. Vertavuotava mestarisuunnistaja saatiin pelastetuksi ja Egil-Öyvin sai tätä kautta kunniaa itselleen. Pieksämäkeläinen urheilulehti antoi kuitenkin sapiskaa Egil-Öyvinille hänen hitaasta vauhdistaan. Päätoimittaja kirjoitti pääkirjoituksessaan: "On suorastaan häpeällistä tunnustaa, että tuo 7-vuotias poika on pieksämäkeläinen. Hänhän käytti aikaa tuohon 10 km:n mittaiseen matkaan peräti 27min 40sekuntia. Suorastaan naurettava aika. Sehän jää Ronon ME:stä lähes 20 sekuntia. Pojalla oli lisäksi allaan kimmoisa savolainen hakkuuaukea ja selässään huutava kannustaja. Hänen olisi ehdottomasti pitänyt pystyä alittamaan 27.30 noissa loistavissa olosuhteissa. Lisää urheilutunteja peruskouluun ja pois munkit ja pullat. Sitä kautta se meidän rapistuneen nuorisomme kunto paranee !"

Lehden toimittaja oli siis todellinen urheilun asiantuntija. Samassa numerossa hän antoi täyden tunnustuksen oman kunnan jalkapallotaitureille, jotka olivat hävinneet naapurikunnan joukkueelle vain 0-12. "Siinä todellisia urheilijoita", hän kirjoitti vedoten surkeaan Egil-Öyviniin. Urheilutoimittaja ei kuitenkaan saanut Egil-Öyvinin syttynyttä innostusta uuteen urheilulajiin sammumaan. Metsässä juostessaan Egil-Öyvin oli saanut kipinän. Hän oli nyt suunnistaja. Hän sai alkeisopetusta pelastamaltaan von Kontrollilta. Egil-Öyvin oli nopea oppimaan ja pian hän olikin valmis ottamaan osaa ensimmäiseen kilpailuunsa, seuraotteluun paikallista TUL:n seuraa Pieksämäen Maalaiskunnan Työväen Metsänpeikkoweikkoja (PiMakuTyMepewe) vastaan.

Mutta kuinka kisassa tulisi käymään, sen saat tietää vasta seuraavassa numerossa. Silloin jatkuu tarina. Tarina miehestä, joka ei osannut hakea. Tarina miehestä, joka oli legenda jo suunnistaessaan.

AL

OODI TESTIJUOKSULLE

No niin, saat lähteä
Puuh
Viuuuuuh, kato, moro Gepardi
Puuh, puuh
Viuuuuuh, kato, moro Make
Puuh, puuh, puuh
Viuuuuuh, kato, moro Pasi
Ohi on
Tä ?
Se sun kellos käy perunoita
No okei
Pitäsköhän sitä ruveta harjotteleen

HÖLÖKEENI

-Kaksi kuuromykkää luki Halokeeniä. Toinen kertoi Hölökeenistä vitsin. Toinen nauroi niin rajusti, että häneltä murtui kolme sormea.

-Lakeuksien miehet, nämä laihialaiset, ovathäntä päättäneet järjestää ensi suvena 2-päiväiset Rapu-rastit. Ja kulujen pienentämiseksi he ovat päättäneet pitää kilpailut ensimmäisenä päivänä peruskäyräkartalla ja toisena perusvalkoisella kartalla.

-Ja sitten oli laiva, joka palasi Hongkongista lastinaan jojoja. Se upposi 164 kertaa.

-Erik XIV souteli järvellä rakkaimpansa Kaarina Maununtyttären kanssa. Erik syleili häntä ja kuiskasi: -Kaarina, ainoani. Ja tyttö vastasi: -Erik, neljäntenitoista.....

-Oli kastetilaisuus ja pappi kysyi: -Mikä on lapsen nimi??? -Arhippa-Fred-Unto-Kalle-Oskari.... -Suntio, tuokaa lisää vettä.

-Pikku-Otto tuli innoissaan tenniskentältä: -Isi, Björn Borg jutteli minulle. -Älä, mitä hän sanoi????? -Pää kiinni, kakara.

-Meillä oli hauskaa eilen. Kuunneltiin Tsaikovskia koko ilta. -Mitä se Tsaikovski jutteli???

Kuultu suunnistuskoulussa:

-Miekkailukoulussa oidettiin pistokokeet.

-Se on kamalaa, kun ihminen menee pois raiteiltansa. Eritoten veturinkuljettaja.

-Suunnistuskoululainen oli löytänyt kaupin mettistä pontikkatehtailijan itseteossa ja tokaisi tälle,jotta -Älä yritä selittää, vai muka kuvaputkitehdas.

-Huomautan herroille, että vilppilähdön sattuessa sumun suoraan kohti ja kovilla

JATKOKERTOMUS
osa 2

MIES JOKA EI OSANNUT HAKEA

"Pieksämäen metsäratio, kaksikymmentäkuudennet PiMakuMepe:n ja PiMakuTyMepewen väliset seuraottelusuunnistukset, äänessä Jussi Joki. Tervetuloa hyvät kuuntelijat seuraamme. Apuselostelijoina toimivat Pave Nopponen täällä kilpailukeskuksessa ja Antsu Kukunen väliaikarastilla."

Pieksämäen huippuselostajan, raspikurkku Jussi Joen, ääni värisi jännityksestä, kun seuraottelu oli alkamassa, sillä kisasta odotettiin tasaista. Kovasti jännittynyt oli myös tarinamme sankari, 7-vuotias Egil-Öyvin, joka valmistautui omaan kilpailusuoritukseensa lähtöpaikalla. Hermostuneesti hän teippaili 48-numeroisten tossujensa nauhoja lähtökarsinassa. Egil-Öyvin oli kilpailujen ensimmäinen lähtijä, ja kilpailu lähti näin ollen käyntiin sillä hetkellä, kun lähtökello piippasi hänelle. Mutta annetaanpa selostajamestarien kertoa tarkemmin kilpailun kulusta.

"Äänessä Jussi Joki. Äyrinko paistaa kirkkaana, ilma on käynis, ihanteellinen kilpailulle, jonka voittajaehdokkaita ovat PiMakuMepen Egil-Öyvin ja PiMakuTyMepewen norjalaissyntyinen Äylis Äynli. TV-monitoristani näen, kuinka ensimmäinen lähtijä on painumassa lähtöpaikalta metsän pimentoon. Kenropa sinä, Pave, tuosta suunnistajasta tarkemmin, eikö hän vain olekin se kohuttu Egil-Öyvin?"

"Äänessä Pave Nopponen. Kyllä, kyllä hän on se kohuttu 7-vuotias ja 198-senttinen Egil-Öyvin. Sinne hän painuu metsän kätköihin kuin Susi-Kalle aikanaan Kuusamossa. Kuin ahma hän ampaisee rinnettä ylös, kuin porotokka Rukan jylhillä rinteillä. Kuusamo, oi Kuusamo, kuinka kaipaankaan niitä aikoja, jolloin sain selostaa Sinun luontosi keskellä. Tästä muistuukin mieleeni yksi hyvä Kuusamo-runo: Ruka, poro, Susi-Kalle — häipyy muiston verhon alle..."

"Älä ny hyvä tavaton Pave aina lässytä siitä Kuusamosta. Äänessä muuten jälleen Jussi Joki. Siirretäänpä puheenvuoro nyt väliaikarastille, siellä pitäisi ensimmäisten kilpailijoiden jo viilettää. Antsu Kukunen, mikä on tilanne siellä suon kupeessa kuutosrastilla, onko Egil-Öyviniä tai Äynliä näkynyt?"

"Josh täytätte mun lashini niin tahdon kerthoa...Hik. Äänesshä Antshu Kukhunen. Voi pojat kun teillä on hyvää ponua. Tää työreisshuhan voittaa... Hik kaikki edelliset. Nekin, jotka shain tehdä kauniiden naishten kera Itävallassa."

Antsu Kukunen oli väliaikarastille matkatessaan eksynyt ja törmännyt lopulta Pieksämäen pulijengiin, joka oli valmistamassa sitä "ehtaa tavaraa". Tavaraa, joka sai mielen iloiseksi, mutta poisti selostuskyvyt. Tilalle tulivat shelosntushkyvyt, joista ei paljolti ollut apua suunnistuskisoissa. Antsu kehoitti: "Jussi ja Pave, tulkaa tekin tänne, täällä on kivaa."

Selostajat Joki ja Nopponen joutuivat vaikean tilanteen eteen. Heidän piti valita selostamisen ja Antsun ehdotuksen välillä. Suoritetun äänestyksen (tulos 2-0) jälkeen he päättivät lähteä Antsun seuraksi. Pave Nopponen näpsäytti mikrofonin päälle: "Teknisistä hankaluuksista johtuen joudumme nyt valitettavasti lopettamaan tämän suoran radioinnin tähän. Tilanne on aivan samanlainen kuin silloin kerran Rukan kisoja selostaessani. Tällöinhän Susi-Kalle otti voiton viidelläkympillä ennen toista Erä-Veikkojen miestä..." "Älä Pave lässytä. Lähetys kaksikymmentäkuudensista seuraottelusuunnistuksista päättyy tähän."

Selostajat ryntäsivät risukkoon Antsua ja pontikkaa etsimään. Kilpailijat sen sijaan etsivät ponutentaan sijasta rasteja, toiset kauemmin-toiset vähemmän. Luonnonlahjakkuus Egil-Öyvin kuului jälkimmäiseen ryhmään, hän suorastaan kiisi res-

tilta rastille. Vauhti oli tasaisen tappavaa, tuollaista 4 min./km. Toiseksi viimeisellä rastilla hän johti toisena olleita kisan yllättäjiä, Typeränderin 86-vuotiaita kaksospoikia Ottoa ja Taunoa (PiMakuTyMepewe), jo neljälläkymmenellä minuutilla! Egil-Öyvinin voitto tuntui varmalta.

Egil-Öyvin lähestyi viimeistä rastia. Vähän ennen rastia hän kuitenkin havahtui ja pysähtyi. Hän oli kuulevinaan tuulen suhinan seasta jotain tuttua ja nautinnollista. Kyllä, oikein hän otaksui, kyllä se oli sitä hänen lempimusaansa, sitä Pink Floydia! Tällä kertaa sitä soitti västäräkkikuoro hömötiaisten avustuksella visertävällä soundilla. Egil-Öyvin menetti hetkessä kiinnostuksensa suunnistukseen, olihan hän vasta 7-vuotias, ei häneltä voinut vaatia täydellistä keskittymistä pitkään suunnistussuoritukseen. Hän istahti kivelle, painoi silmänsä kiinni ja alkoi nauttia musiikista...

45 minuuttia siinä vierähti Pink Floydia kuunnellessa. Västäräkkien siirryttyä humppalinjoille Egil-Öyvin ärsyyntyi ja lähti kiitämään kohti viimeistä rastia ja maalia. Maalilinjan hän alitti ajassa 1.08.36,47. Se oli pohja-aika, jota muut yrittivät rikkoa.

Moni poika sitä yritti alittaa Egil-Öyvinin tulosta, mutta ei siinä kukaan tahtonut onnistua. Jotkut tosin pääsivät lähelle, Otto ja Tauno Typeränderkin saivat ajan 1.11.11,11 (aika hyvin 86-vuotiailta). Mutta kilpailun viimeisenä lähtenyt siinä sitten onnistui: Pieksämäki Electronicsin sähködigitaalikellot pysähtyivät aikaan 1.08.36,46, kun kokenut länsipieksämäkinen partasuu Aulis "Vasperi" Aunli leikkasi maaliviivan. Aika oli siis peräti sadasosasekunti. Vahinko vain, että kisaa ei radioitu loppuun, selostajat olisivat varmasti pystyneet luomaan onnistuneen sekavan tunnelman.

Kisan tulokset: H 21 E 6,6 km

1.	Aulis "Vasperi" Aunli	1.08.36,46
2.	Egil-Öyvin	1.08.36,47
3.	Tauno Typeränder	1.11.11,11
	Otto Typeränder	1.11.11,11
5.	Tauno Perusjätkä	1.11.11,36
6.	Magnus Kristian Lars-Johan von Kontroll	2.03.02.00
7.	Väinö Pummi	3.33.33,33

Näin siis sujui Egil-Öyvinin ensimmäinen kisa. Kaikki luulivat, että hän oli pahasti pummannut viimeistä rastia, johtihan hän väliajoissa niin selvästi. Mutta tuo ujo ja hiljainen maalaispoika ei kertonut syytä siihen, miksi aikaa hupeni niin paljon ennen viimeiselle tuloa.

Vain Egil-Öyvin itse ja tämän lehden lukijat tietävät, mitä tuolloin tapahtui. Vain Egil-Öyvin itse ja tämän lehden lukijat tietävät, että pieksämäkeläinen Egil-Öyvin oli todella maailman ainoa suunnistaja, joka ei koskaan hapuillut rasteilla — eihän hän osannut hakea!

EGIL-ÖYVININ LEGENDA ELÄÄ...

...ja tarina jatkuu taas seuraavassa numerossa. AL

HÖLÖKEENI

-Isä ja poika olivat katiskoja kokemassa.
-Isä, täällä on katiska, poika huomautti. Kenenkähän lienee?
-Onko kaloja?
-Näkkyy olevan.
-Meitin katiska.

-Tampereen Keskussairaalaan haettiin aivokirurgia. Tärkein vaatimus oli kymppi veistossa.

-Arhippa Tahvanainen tietää vain kaksi suunnistustyyliä: Toinen on hänen omansa ja toinen se, jota muut käyttävät.

-Olipa kerran skotti, joka oli ensimmäistä kertaa koirakilpailuissa. Katsottuaan useita kilpailuja hän meni totalisaattorin luo ja löi punnan vetoa jäniksen puolesta.

-Viidakosta kuuluu kummia:
-Tarzan ei tainnut olla oikein järjissään.
-Miten niin?
-No, kun se aina taputteli rintojaan, vaikka Janekin oli läsnä.

-Käkriäinen oli sairaalassa kovassa kuumeessa. Hoitajatar mittasi lämmön peräsuolen kautta ja kauhisteli:
-Hyvänen aika, yli 40 astetta.
-Ja varjossa, kehaisi Aatu.

-Heti ensimmäisissä Oravapolkuharjoituksissa ohjaaja huomautti Pikku-Kallelle:
-Sinullahan on suunnistustossu väärässä jalassa.
Pikku-Kalle katsoi jalkojaan ja manasi:
-Taakeli, ja vielä molemmat.

-Kauppi-PP oli hävinnyt ottelun. Manageri Kari Moisander meni ottelun jälkeen kiittämään tuomaria ottelusta, toivotti hänelle hyvää kotimatkaa ja lähetti terveisiä vaimolle.
-Sepä ystävällistä, kerron varmasti.
-Lapsille myös.
-Kerrotaan, kerrotaan.
-Ja koirallekin terveisiä.
-Koiralle? Ei minulla ole koiraa.
-Mitä? Sokea mies eikä ole koiraa.

--Mun setä on Amerikassa ja omistaa miljardin.
-Mitä se nyt sitten on? vähättälee Arhippa.
Mun setä asuu Hesassa ja omistaa biljardin.

MIES JOKA EI OSANNUT HAKEA 2

GM-kisat peruutettiin sukkulan hajottua ja näin täytyi tyytyä MM- kisoihin. GM-kisoihin valittu joukkue lähettiin niihin monimielisesti, joukossa kisalipun lunastanut Egil Ilmari Santeri Öivin. Vain nimimerkki "Tarke" arvosteli erään tamperelaisen valintaa Kengurumaan kisoihin.

Egilhän oli saanut suunnistusinnon vain 2 kuukautta ennen kisoja. Innostus oli niin valtava, että jopa Elsa, Elsan pullamössö ja politiikka, muttei Pink Floyd. Oli alkanut totaalinen valmentautuminen Kapi Sinnkisen johdolla, hänhän oli aikaisemmin valmentanut Plärä-Bekue Yörinnan kohti kull..keltaisia mitalleja. Kunto nousi kohisten, siitä kieli niukka 20 tunnin voitto Itä-Blokin muistokisoissa Spartakiideissä. Suomeem asian kommentoivat Pave Nopponen ja Pena Solmu:"Täällä Pave Nopponen, tunnelma on kuin, hik, Kuusamon kioissa...1947. Ja Pena:" heh heh, siitä ei pääse yli eikä ympäri heh heh ". Katsastusvoitoista huolimatta Egilin sisällä kaiversi, olihan hän hävinnyt metrin suunnistuksen MM:n sadasosalla vain pari vuotta sitten Ruotsin "Stigu" Omborgille , heittänyt piikkarit metsään ja todennut lehdistötilaisuudessa:"Jos kaks millii tuloo, parta lähtöö". Parta oli mennyt alennuksella ja Philipsillä. Kun vielä lisäksi tuli "hajonnut kusipullo" jupakka, (huhut Egil kyllä kumosi toteamalla:"Ehkä oli, ehkä ei."), niin kyllä ymmärtää että, Egil kävi kuumana. Uuden punaisen lenkkeilypuvun sävyä noudattaen pää hehkui tumman punaisena ja viikset, olivat kärventyneet hiuksista puhumattakaan -todellista poltetun maan taktiikkaa. Vasta lentokoneessa Egil rauhoittui rauhalliseksi kuin viilipytty, ja hänen kasvonsa muuttuivat mutta lumipukua muistuttaen valkoiseksi.

Penkissä n.13 istui täysin hermoton mies, valmiina täyttämään suomalaisten odotukset kovien ruotsalaisten ja kaikkien "toverien" kaatamiseksi vaikka rautakangella, jonka mies oli pakannut suksipussiinsa

Mies oli teräskuntoinen Egil Öivin. Siitä miten Egilille ei käynyt MM-kisoissa kuulette ensi numerossa.

TeeJii

HÖLÖKEENI

Pastori P. oli Iltarasteilla kotikonnuillaan, naapurifirman mies oli peesannut koko matkan. ennen viimeistä rastia tultiin lammem rantaan . Pastori juoksi suoraan lammen yli, peesaaja seurasi ja painui pulahtaen veden alle. Pastori totesi vilkaisten olkapäänsä yli:"Veljellä oli vahva usko, mutta hän ei tiennyt kivien paikkaa".

Komppanialla oli marssi harjoitus, koko rivistön piti samanaikaisesti nostaa vasen jalka ylös. Alokas A. nosti kuitenkin oikean jalan, jolloin yliääpeli L. karjaisi: Kuka nosti molemmat jalat?

— Hyvä on, hyvä on. Myönnän, että olet voinut suunnistaa tarkemmallakin kartalla, mutta aina ei pitäisi valittaa.

MIES JOKA EI OSANNUT HAKEA

AIKAISEMMIN TAPAHTUNUT:

Tarinan sankari Egil-Öyvin syntyi Pieksämäellä 6,5 kiloisena jässikkänä. Lapsena hän oli muuten ihan tavallinen, mutta hirveä juoksemaan metsässä.

Löydettyään sattumalta rastilipun hän joutui tekemiisin suunnistuksen kanssa. Ja heti hän alkoi menestyä. Egil-Öyvin pääsi suuriin kilpailuihin ja suuriin seikkailuihin. Joskus hän keskittyi linnunlaulun kuunteluun, joskus hän sukelteli rastilta toiselle. Mutta aina hän menestyi, olihan hän mies joka ei osannut hakea. Tosisankin, ikinä hän ei rastia kuikuillut, ei pumailut.

Välillä nuori Egil-Öyvin kyllästyi suunnistukseen ja rupesi bodaamaan, hän alkoi hengata kehonrakentaja Kerttu Välimaan kanssa. Mutta lopulta hän kyllästyi bodaamiseenkin ja päätti mennä 14-vuotiaana armeijaan. Siellä hän joutui suunnistamaan, vanha harrastus palasi kuvioihin. Viime numerossa hän lopulta voitti "vahingossa" maailmanmestaruuden.

JATKOKERTOMUS

osa 6

15-vuotias Egil-Öyvin oli palannut huipulle. "Vahingossa" voitettu maailmanmestaruus oli herättänyt kohun koko suunnistavassa maailmassa. Ruotsalaiset ammattilaiset eivät pitäneet mahdollisena, että näin nuori poika voi olla niin hyvä. mutta hepä eivät tienneetkään, että Egil-Öyvin oli kompassi kädessä syntynyt ja että hän ei OSANNUT hakea.

Tällä perusteella onkin ymmärrettävää, että ulkomaalaiset alkoivat epäille Egil-Öyvinin keinoja. Puhuttiin verenvaihdosta, vieritossulata, rastinimijäkompasseista, hakaneuloista, saippualla liukastetuista suunnistuspuvuista sun muista.

Australialaiset väittivät, että Egil-Öyvinin kompassin neularasian nesteet oli vaihdettu kilpailun aikana. Ja senän oli kielletty edellisvuonna Valkiinan alueiden valtioiden toimesta IOF:n doping-komisaion alahuoneessa. Suomalaiset yrittivät puolustella Egil-Öyvinä mutta eivät kyenneet esittämään selviä todisteita. Ja lopulta päätettiin hylätä Egil-Öyvinin suoritus MM-kisoissa, mestariksi nimettiin Ruotsin kansalaiseksi muuttanut vanha kilpakumppani Stig Omborg, joka oli hävinnyt Egil-Öyvinille MM-kisoissa 15 minuutia.

Ei suttanut itku, ei mikkän. MM ei ollut Suomen, ei Egil-Öyvinin.

Egil-Öyvinä otti päähän. Hän päätti näyttää seuraavissa MM-kisoissa. Alkoi valmistautuminen niitä varten. Sankarissa elämässä tapahtui muutos, ensimmäistä kertaa hän alkoi harjoitella. Egil-Öyvinin alkoi valmentaa Jörgen Televaara, ex. kiekkoilija Väinö Retsikin valmentaja. Alkoi armoton räkki.

Armeijan jälkeen Egil-Öyvin oli kuitenkin palannut takaisin Pieksämäen peruskouluun. Hän kulutti pulpettiaan lähes yhtä ahkeraati kuin suunnistustoimujaan. Egil-Öyvin nimittäin kävi kaikki 3 rästiin jäänyttä peruskoluvuotteaan puolessa vuodessa ja samalla hän treenasi rajusti. Kaksi kertaa päivässä oli kova intervalliharjoitus Pieksämäen hiilimurskalla ja yksi lenkki metsässä, sexn koulussa joka välitunnilla (15 min.) 5 km suunnistusharjoitus - mutta ei kuitenkaan ruokatunnilla, jolloin hän täytti hiilihydrattivarastonsa: - 12 perunaa + rehut sekä 2% litraa sahtia (harvemin 3 santsausta). Jälkiruokana majoneesia ja melooni pähkinävoilla, ä la Billy Hodgers. Ja sitten yh-

Halokeenimuistelmia

Pääoravan Halokeeni-muistoja

Jaakko Paasi

Minulle kiinnostavimpia Halokeeni-juttuja ovat olleet henkilöhaastattelut. On kyseessä sitten ollut Halokiila tai vastaava. Tähän on kaksi syytä. Ensiksikin pyrintöläisillä on aina ollut hyvää sanottavaa. Toiseksi Halokeeni Magazinen toimittajien äärimmäisen korkea ammattitaito tekee minuun aina vaikutuksen. Tästä on esimerkkinä se, että HM:n toimittaja saa haastattelijan vastaamaan viimeiseen kysymykseen ilman että kysymystä tarvitsee edes esittää. Siinä on sellaista journalistista osaamista, mistä joku Turun Sanomien toimittaja voi vain uneksia.

Aikaisemmin nämä henkilöhaastattelut ovat olleet turhan edustuspainotteisia. Viime vuonna ilahduin suuresti, kun haastateltavina oli meidän menestyneitä nuoria. Oravapäällikkönä toivon, että myös oravat huomioitaisiin vastaisuudessa henkilöhaastatteluja tehtäessä. Esimerkiksi vuoden tyttö- ja poikaoravien suusta olisi mukava kuulla viimeisen kysymyksen vastauksen.

Halokeeni 30v
lajipäällikkö Lammikon silmin

Mikko Eskola

Tulin Orimattilasta Tampereelle opiskelemaan vuonna 1975 (huh, kohta 36 v sitten ;). Suunnistus on siitä hankala laji, että melkein kaikkiin treeneihin ja ainakin kisoihin tarvitaan autoa. Alkuun en Tampereelta paljoa porukkaa tuntenut, Kooveesta muutamia, Pyrinnöstä Liljan Rike ja Antti kävivät alkuun tutuimmiksi. Muistan joskus – olisiko ollut vuonna 1976 – tarvinneeni keväällä kyytiä Isotonic-suunnistuksiin (nyt FinnSpring) ja sainkin pyydystettyä kyydikseni Heinot. Äiti-Heino ajoi, minä istuin edaessä ja takana istuivat Katri (nyt Lilja) ja hänen nuorempi sisaruksensa. En ollut varma, oliko tuo 12-sarjassa ollut toinen lapsi poika vai tyttö ja muistan, että mietin mitä kysyisin , että saisin asian selville munaamatta itseäni ja nolostuttamatta tuota nuorta. Vasta paluumatkalla se sitten paljastui, että kyseessä oli Annika (nyt Viilo ;)

Pyrinnön oravapolulle tyttäreni Missun kanssa tulimme v 1987 ja vuoden lopulla minut pyydettiin oravapolulle vetäjäksi. Sille tielle jäin:
13 vuotta erittäin tiiviisti Oravapolulla (vuodet 1988-2000), sitten vuodet 2001 ja 2002 Nuorten Ryhmän päävetäjänä, sitten 2 vuotta Edustusryhmän ja naisten coachina, sitten taas Nuorten Ryhmään... Ja nyt 2 viime vuotta lajipäällikkönä palvellen koko jaostoa, jota toki tein ennenkin....

Halokeeni – kuin hyvä paikallislehti

Orimattilasta edelleen kaipaan paikallislehteä. Lehteä, jossa suunnistuskin oli hyvin esillä. Ainakin, jos joku suunnistaja viitsi lehteen kirjoittaa. Tampereella moista hyvää paikallislehteä ei oikein ole.
Mutta Halokeeni on kuin hyvä paikallislehti: tuttu, turvallinen, juttuja kirjoitetaan melkein kaikille tutuista ihmisistä ja kiinnostavista asioista. Mitäpä olisi Pyrintö ja Pyrinnön suunnistusjaosto ilman Halokeenia?!

Omassa 24-vuotisessa Pyrintö -matkassani Halokeeni täytti alkuun porukkaan tutustumisen virkaa. Oli aina mielenkiintoista lukea edustusryhmän asioista, miten oli Tanskan ja Ruotsin leirit sujuneet, miten Tiomilan yöstä selvitty ja Jukolan hyvistä sijoituksista taisteltu. Mutta muistan alkuun monesti miettineeni, että kukahan ny toikin taas mahtoi olla, kun puhuttiin vain lempinimillä, oli rikeä, repaa, kepaa, päällikköä, jne. Sama vika, kun luin vanhempia Halokeeneja.

Halokeeniin kirjoittajien pitäisikin aina muistaa, että lehdellä on tärkeä paitsi tiedotus- ja raportointitehtävä, mutta ensiarvoisen tärkeää on myös porukan tutustuttaminen toisiinsa. Aina joukossa on sellaisia henkilöitä – nuorempia ja vanhempia – jotka eivät vielä ole tai jotka eivät enää ole oikein nykyhetken tekijöistä ja lempinimistä perillä. Mutta siitä huolimatta asiat ja henkilöt kiinnostavat. Ja se on hienoa se. Tämän hienon kiinnostuksen olen hyvin huomannut vaikkapa jaoston 75-v juhlissa, joskus vuosikokouksessa ja monissa keskusteluissa entisten vetäjien kanssa: nykyhetki kiinnostaa ja on tärkeää kuulla, onko uutta polvea nousemassa ja mitä edustusryhmille kuuluu, ollaanko ja pysytäänkö kilpailussa mukana.

Henkilöitä ja menestystarinoita

Myös nuorelle polvelle, uusille oraville ja heidän perheilleen on tärkeää päästä Halokeeninkin avulla seuraan ja seuran laajaan 'repertuaariin' paremmin kiinni. Kuvat ja kuvatekstit ovat aina tärkeitä. Ja vaihtelevat jutut koko laajan sektorimme eri toiminnoista ja henkilöistä. Oravien asioista tiedottaminen ja oravien esittelyt vaikkapa kuvien avulla muulle seuraväelle on tärkeää. Ja on aina virkistävää, kun oravat itse kirjoittivat omista kokemuksista, leireistä ja kisoista. Nuorten Ryhmän veturina oli aina virkistävää lukea nuorten omaa tarinaa Ungista tai muista reissuista. Myös Tiomilasta ja Jukolasta on hienoa lukea juoksijoiden näkemyksiä, kuten esimerkiksi upea juttu viime Venla-voittajilta. Jokaisella juoksijalla oli oma tarinansa täysin erilaisine valmistautumistilanteineen, mutta jotka jo ennen viestiä kietoutuvat yhteen menestystarinaksi.

Valmentajana mielelläni luen valmentajien tausta-ajatuksia miten menestykseen päädyttiin. Coachin kertomus täydentää juoksijoiden tarinan. Mielestäni myös urheilijoiden on hyvä kuulla coachin näkemyksiä ja tunnelmaa – se avartaa. Kokonaisuus on usein monien osien loksahtelemista paikoilleen, menestys on pitkän tien ja työn tulosta - ei vain urheilijoiden, vaan myös taustajoukkojen. Tämän tunteen koin erittäin hyvin coach-Jannen kertoessa omia tuntojaan viime vuoden voiton jälkeen Venlojen voittosaunatilaisuudessa – aivan elävästi palautui omat ajatukset vuoden 2003 Venla-voittotiessä.

Niinikään on ollut hienoa vuosien varrella lukea epäonnistuneen suorituksen analyysia avoimesti urheilijan itsensä kertomana. Näissäkin hetkissä on menestyksen kanssa sama piirre: tämä upea laji pitää nöyränä ja kiitollisena!

Toivottavasti saamme jatkossakin nauttia monipuolisesta, värikkäästä ja värikkäästi kirjoitetusta hienosta Halokeenistamme. Siksi ISO käsi Halokeenin entisille ja nykyisille tekijöille! Olette meille Halokeenista nauttijoille tärkeitä! KIITOS!

Emeritus päätoimittajan muistoja

Hannu Saarijärvi

Oma urapolkuni Halokeeni Magazinen konglomeraatissa noudatteli varsin tuttua ja hyväksi koettua kaavaa. Taittovastaavana haettiin alkuun näkemystä lehden operatiivisesta toimittamisesta, minkä jälkeen silloinen päätoimittaja Takaluoma asennuttikin huoneeni oveen jo kultaplatinoidun toimitussihteeri-kyltin. Parin vuoden toimitussihteeriharjoittelun jälkeen Halokeeni Magazinen päätoimittajan pesti tulikin jo sisäiseen hakuun ja moniportaisen hakuvaiheen jälkeen saatoin siirtyä Takaluoman suuriin ja syviin saappaisiin sekä nauttimaan Amarillon nurkkapöydän työsuhde-eduista.

Siirtyminen operatiivisesta lehdentekotyöstä strategiseen päätoimittajuuteen miellytti nuorta miestä, mutta journalistisen karu arki iski aina kvartaaleittain. Apuvoimia onneksi oli, joista iso kiitos mm. Juho Kinnille, Mikko Kivelälle, Hanna Lajuselle ja Terhi Kauppilalle. Teknisenä apuna toimi edelleen myös tuolloin Mikko Koivisto ja sisällöllisesti ja strategisesti myös Sami Takaluoma oli edelleen merkittävässä mentor-roolissa. Toimituksellisesti lehti pysyi ns. Takaluoman linjalle uskolliselle eli tavoitteena oli tarjota jaostolaisille sopivassa suhteessa asiaa ja huuhaata. Erityiseksi hitiksi nousi lehden jokanumeroinen takakannen HaloChat, jonka moderaattoreina esiintyivät mm. ikisuosikki Jaana sekä hieman räväkämmät Gebre Laine ja Jake Puttonen. Päätoimittajana kisaraportteihin yritettiin saada lisää vääntöä teemalla "No More Mr. Nice Guy", jolla tavoiteltiin suoraryhdistä raportointia sekä hyvin että huonosti menneistä kisoista. Teknisinä apuvoimina toimivat aina luotettava Corel Ventura -taitto-ohjelma sekä Corel Draw -grafiikkaohjelma. HP:n skanneri oli myös apuna aikana jolloin digikuvaus vasta hiljalleen teki laajempaa tuloaan.

Kaikkiaan päätoimittajan vuodet olivat innostavia ja inspiroivia sekä antoivat erinomaisen tulkintakulman pyrintöläiseen suunnistusmaisemaan. Lämpimästi olenkin vaalinut noiden vuosien muistoja sekä seurannut iloisena kuinka perinteen jatkajia on löytynyt. Oman pestini jälkeen päätoimittaja Kinni otti ison vastuun kantaaksen ja teki hartiavoimin töitä sekä taiton että juttujen eteen. Erityisen ilolla olen myös seurannut uuden Halokeeni-sukupolven siirtymistä perinteiden jatkajiksi. Vaikka Halokeeni Magazinen perustehtävä asian ja huuhaan integroijana säilyy, jokaisen uuden sukupolven pitää lehteä uudistaa näköisekseen. Vain siten Halokeeni Magazine säilyy nyt ja tulevaisuudessa!

UPM

UPM-Kymmene Metsä

Halokeenin lukijoille

Antti Lilja

Helmikuussa 1981 18-vuotias innokas suunnistaja Antti Lilja oli aloittamassa valmistautumista ylioppilaskirjoituksia varten. Abiturienttien penkkarit oli pidetty ja nyt alkoi ns. lukuloma kevään kirjoituksia varten. Joo. Tartuin muutamaan oppikirjaan ja aloin kerrata lukion opintoja: Biologiaa, matikan sinejä ja cosineja, integrointia ja derivointia. Heitin kirjat nurkkaan. Ei oikein kiinnostanu. Menin sänkyyn pitkäkseni ja aloin lukea suomalaisia ja ruotsalaisia suunnistuslehtiä.Sitten sain idean: aletaanpa tehdä Pyrinnölle omaa suunnistusjaoston lehteä.

Vaihdoin siis alaa ja rupesin opiskelijasta toimittajaksi. (Tuli muuten keväällä -ihme kyllä- magnan yo-paperit). Näihin aikoihin tuli yösuunnistusvarusteisiin mullistava muutos, kun alettiin käyttää halogeeni-otsalamppua. Nopeasti keksinkin lehdelle nimen: Siitähän tulee Tampereen murteinen HALOKEENI. Jostain komeron nurkasta löytyi äitini eli Mamin 1950-luvun kirjoituskone, Halokeenin ensimmäiset numerot kirjoitettiin juuri tällä yhä hyvin toimivalla kirjoituskoneella. Ensimmäiseksi piti vaan suunnistaa kirjakauppaan ja ostaa korjauslakkaa, mikäli tulisi näpyttelyvirhe konekirjoituksessa.

Halokeenin sivut koottiin Pyrinnön salijumpan jälkeen perjantai-iltaisin Liljan omakotitalon lattialla. Mukana oli paljon porukkaa: mm, Raukon Pasi, Kujansuun Make, Heinon sisarukset Kati (myöh. Lilja) ja Annika (myöh. Viilo), Risto ja Antti ja Matti Lilja, Keijo Viilo, Vahvelaisen Jari ja monet monet muut. Arvatkaa maistuiko nälkäisille nuorille Mamin iltapala jumpan jälkeen. Halokeeni kertoi paljon leireistä, harjoittelusta ja kisatapahtumista. Huippukuuluisia olivat vakituiset palstat joka numerossa. Puheenjohtajan palsta (tuolloin Uffe Andrésen), suunnistajaesittely Halokiilassa, vitsipalsta Hölökeeni sekä legendaarinen jatkokertomus "Mies, joka ei osannut hakea". Se kertoi Pieksämäen Metsänpeikkojen Egil-Öyvinistä, joka voitti aina. (Nimi juontaa tuon ajan maailman parhaisiin suunnistajiin Egil Johanseniin ja Öyvin Thoniin, Norge). Ja niinhän siinä kävi, että Egil-Öyvin jäi poikamieheksi, hänhän ei osannut hakea edes tyttöjä tanssimaan tanssilavoilla. Tarinan Egilistä aloitti Antti ja myöhemmin sitä jatkoivat Tero Järvinen ja Sammy.

Samoihin aikoihin TP:n suunnistusmenestys parani vuosi vuodelta. Oli mistä kirjoittaa; loistavia naissuunnistajia ja miehetkin petrasivat aluksi omien kasvattien voimin. Junioreissa tuli SM-. PM-; ja MM-mitaleita. Puronurmen Penan suunnistuskoulusta menestyivät monet. MM-tasolla Annika Viilolle MM-kultaa ja -hopeaa ja P. Raukkokin Australian MM-kisoihin. Jatkossa tulivat huikeat naisten viestivoitot Tiomilassa ja Venlojen viestissä. Halokeenilla oli siis mistä kirjoittaa. Lehdestä tuli suosittu ja kehuttu koko suuunnistavassa Suomessa.

Halokeeni ilmestyy 4 kertaa vuodessa. Päätoimittajat ja muutkin toimittajat ovat vaihtuneet (=nuorentuneet) monesti mutta yksi on mikä säilyy ja mistä olen ylpeä: Persoonallinen tyyli. Kiitos lukuisille päätoimittajille. ja kirjoittajille. Jatkakaa samaan malliin. HALOKEENI -magazine täyttää nyt 30 vuotta. Kirjoittelen itse sitten taas onnitteluterveiset lukijoille viimeistään lehden 60-vuotisjuhlavuonna 2041. Enhän ole tuolloin edes vielä 80-vuotias. Läheisin, pihkantuoksuisin terveisin, Halokeenin perustaja ja 1. päätoimittaja vuosina 1981-86.

Antti Lilja
Halokeeni, orienteering magazine n:o 1

asics®

Suunnistusta saarivaltiossa

Riina Kuuselo

OSA 1

Sopeutuminen Englantiin ja paikallisiin suunnistuskuvioihin on sujunut hyvin. Muutto keväisen leutoon West Midlandiin Suomen pakkasten keskeltä tuntui hassulta, mutta otimme vehreät nummet avosylin vastaan. Juoksin ensimmäisen lenkkini lyhyissä trikoissa ja juoksupaidassa suuren euforiantunteen vallassa. Olin aivan myyty ja hypin ja pompin ihastuksissani nähdessäni eläimiä laitumella. Pian opin, että karttoihin merkityt viralliset vaelluspolut kulkevat laitumien poikki ja että eläimet ovat melko säyseitä ja tottuneita ihmisiin. Kerran tehdessäni lehmihaassa juoksutekniikkaa ja loikkia, mulkoili muutama sonni minua ensin hieman pahaenteisesti, mutta jatkoivat sitten rauhallisina märehdintäänsä.

Ensimmäisen täkäläisen suunnistuskokemuksemme saimme paikallisen seuramme, Octavian Droobereiden, järjestämässä Compass Sport Cup –kilpailussa Sutton Parkissa Birminghamin pohjoispuolella. Olimme lähestyneet seuraa sähköpostitse aiemmin viikolla, mutta emme arvanneet juoksevamme vielä saman viikon aikana seuralle kallisarvoisia pisteitä cupissa, josta emme tienneet mitään. Lähtöpaikalla piti valita oikea karsina ja kartta värikoodin mukaan. Olimme ilmoittaneet sarjamme, mutta sarjan sijaan siellä pitikin tietää väri, jota oma ikäluokka edusti. Ei siis sarjoja, vaan värejä. Saimme onneksi henkilökohtaista opastusta ja juoksimme oikeat radat, minä seiskan ja Sami kympin. Täällä ei tunneta lyhyitä matkoja tai säälitä ikämiehiä, edes treenaamattomia. Mutta turhaan minä huolehdin, Samihan tuli maastosta naama näkkärillä harjoituskilometreistä vähät välittämättä. Maasto oli upeaa nummea, jossa haastetta toivat lukuisat läpipääsemättömät puskat ja muutamat suuremmat metsälämpäreet. Pari lampeakin sieltä löytyi. Täysin virheittä meistä ei selvinnyt kumpikaan.

Eräänä helmikuun iltana kävimme juoksemassa paikallisen yösarjan osakilpailun Stourbridgessa. Vuorossa oli korttelisuunnistus eli pitkän matkan sprinttitreeni. Tapahtuman tiedot löytyivät valtakunnallisesta kilpailukalenterista, mutta meille tutun peruskansallisen normeja se ei aivan täyttänyt. Ensinnäkin lähtö ja maali sijaitsivat omakotitalon kodinhoitohuoneessa. Ilmoittautuminen tapahtui keittiössä ja sen jälkeen startti tapahtui suoraan takaoven kautta pihalle. Ykkösvälillä meni tovi ennen kuin ymmärsin, että karttaan oli piirretty vain liikkumisen kannalta oleellinen, kuten tiet ja polut, mutta ei esimerkiksi rakennuksia. Olin hiukan epävarma sijainnistani saapuessani ykköselle, jossa sit-

ten vierähtikin hetki etsiessäni lippua. Lopulta kaivoin tuskastuneena taskustani kilpailukortin, huomatakseni siihen rustatun ohjeen "all controls are lamp posts". Ympyrän keskipisteen lampputolpasta siis koodi ylös ja eteenpäin. Alun takeltelun jälkeen systeemiin pääsi sisään ja koodien metsästyksestä tuli varsin hauska leikki. Itse asiassa aika nerokas keksintö rastinviejältä. Rasteja ei tarvitse viedä eikä hakea, riittää kun rastipisteestä löytyy lampputolppa. Kisan jälkeen keittiössä oli englantilaiseen tapaan tarjolla teetä, hedelmiä ja kakkuja. Myöhemmin kävimme juoksemassa myös maan yömestaruusmittelöt, missä lyhtypylväät vaihtuivat normaaleihin lippuihin. Tosin sellaisella erolla suomalaiseen yösuunnistukseen, että heijastimet puuttuivat. Pilkkopimeässä metsässä kaiveltiin sitten vuorotellen U- ja V-kuoppia. Siinä vasta hämärää puuhaa, kuin kuuropiiloa pimeällä.

Seuratoiminnan ohella täällä on Suomen tapaan myös aluetason valmennusta. Sain alueemme valmentajalta henkilökohtaisen kutsun AV-leiripäivään ja lähdin tietysti innolla mukaan. Siellä oli pääasiassa 14-18-vuotiaita junioreita, muutama parikymppinen kaveri ja minä. Verryttelyksi ennen harjoitusta teimme muutaman piirileikin, jonka jälkeen sain vetää malliksi suomalaiset juoksutekniikat. Muutama jalkapalloilijoilta imitoitu liikahdus aiheutti yleisössä suurta kunnioitusta ja kohinaa. Suomessa samoja liikkeitä tekevät kaikki. Sain valmentajalta kehuja kellosta (siis että minulla oli oma sellainen mukanani) ja nuhteita pillin puuttumisesta. Onneksi varavalmentajalta löytyi varapilli ja pääsin metsään (no whistle, no go). Ensin piti tosin allekirjoittaa health & safety –sopimus. Treeni oli hyvä ja sisälsi erilaisia teknisiä elementtejä. Ensin vedettiin pari rataa, sitten piknikit ja kuumat kaakaot siinä luonnonhelmassa ja sitten vielä toinen setti. Siinä ne istuskelivat väliajan tyytyväisenä shortseissaan ja märissä paidoissaan syöden eväitään, minun täristessä toppatakki päällä. Joku ihmetteli että palelin (lämpötilan ollessa kuitenkin muutaman asteen plussan puolella). Kerroin, että meilläpäin treenien väliset palaverit pidetään talvella yleensä sisätiloissa.

Treeniohjelmassani oli yhdellä viikolla voimaharjoitus ja päätin hyödyntää viereisen kuntokeskuksen bodypumpin. Perussetti, olen käynyt sellaisessa monesti. Menen salille ulkovaatteissa ja vaihdan jumppavaatteet siellä. Muut tulevat paikalle suoraan jumppatamineissa. Painot ja tangot näyttävät tutuilta, keräilen niitä kokeneen urheilijan tavoin. Punnuksissa on kummallinen oz-tunnus, mutta en anna asian häiritä. Mailit ja jalat mittayksikköinä taittuvat jo helposti, unsseista en ollut kuullutkaan. Ohjaaja saapuu ja tunti alkaa. Ohjaaja huutaa tahtia ja laskee nostoja siinä missä Suomessakin, uutta sen sijaan on se, että porukka huutaa, laskee ja räyhää mukana. Kaikki tapahtuu hyvässä hengessä, mutta elävät äänitehosteet oudoksuttavat. Tunnin lopussa fiilis on katossa ja huomaan huutavani muiden mukana.

Midlandin mestaruuskisat käytiin Sheringhamissa, reilun 250 kilometrin ajomatkan päässä meiltä. Harvoin ollaan Suomessa lähdetty am-

kisoihin yli kolmen tunnin ajomatkan päähän kotoa. Täällä ajomatkat ovat kuitenkin hauskoja ja pääsee näkemään uusia seutuja. Lisäksi saimme tilaisuuden tutustua maan itärannikkoon, jossa emme olleet vielä aikaisemmin käyneet. Retki oli ajomatkan väärtti. Maasto oli hienoa, radat haastavat ja mäkeä sai tunnissa enemmän kuin kotiseudulla kuukaudessa. Kisan jälkeen ajoimme brittiläiseen tyyliin Sheringhamin kylään pubilounaalle ja nautimme hyvää kotiruokaa merimaiseman ja takkatulen ääressä yrittäen nähdä Norjan ääriviivoja jossain kaukana horisontissa.

Seurassamme on paljon aktiivisia jäseniä, mutta treeniseuraa ei ole oikein löytynyt kotinurkilta. Tutustuakseni paremmin uusiin seurakavereihini sovin yhteislenkin yhden seuramme naissuunnistajan kanssa. Paikka oli lähellä Rugbya, jonne pääsin helposti Samin mennessä töihin. Lenkki oli sinänsä hyvä ja ajoi tarkoituksensa, mutta kotimatka vei aikansa. Olin etukäteen katsonut pääseväni sieltä kätevästi kotiin julkisilla, mutta käytännössä tämä kätevyys tarkoitti sitä, että matkasin ensin asemalle puoli tuntia, odotin junaa kolme varttia, istuin junassa puoli tuntia, odotin ensimmäistä bussia puoli tuntia, istuin bussissa varttitunnin, odottelin taas kolme varttia, istuin toisessa bussissa puoli tuntia ja kävelin kotiin vartin. Toisin sanoen treenistä suihkuun pääsy vei yhteensä lähes neljä tuntia. Luulen, että harkitsen kahdesti ennen kuin tästä tulee viikoittainen tapa.

Seuraavaksi alamme valmistautua täällä kohti kevään suurempia otatuksia, JK:ta ja Britannian mestaruuskilpailuja. Asianmukaiset ennakkovalmistautumiset on jo aloitettu mm. vieraile-malla pitkän matkan ratamestarin luona. JK* on kansainvälinen nelipäiväinen suunnistusfestivaali, joka juostaan tällä kertaa Pohjois-Irlannissa. Siitä ja muusta lisää seuraavalla kerralla.

Cheers, Riina

* JK viittaa Jan Kjellström –nimiseen ruotsalaismieheen, Silvan kompassin perustajan poikaan, joka toi suunnistuksen Ruotsista Britteihin ja oli merkittävässä roolissa suunnistuksen kehittämisessä Britanniassa. Jan menehtyi nuorena miehenä auto-onnettomuudessa ja tämä vuosittainen suuri suunnistustapahtuma järjestetään hänen muistonsa kunniaksi.

Saarioinen

Hertz

HUOLLOT-KORJAUKSET- ASENNUKSET

AUTOKORJAAMO
Hilvola & Salminen Ky

Puh. (03) 255 2491 - Sammonkatu 64 – 33540 TAMPERE

ERIKOISALAAMME SAAB - FIAT

More "O" at Moreau

Sanni Kymäläinen

Kun syksyllä alkoivat kisat täällä Koti-Suomessa loppua, lähdin jatkamaan kauttani lämpimimmille seuduille. Tällä kertaa päädyin kokonaan uuteen maahan ja jopa uudelle mantereelle. Jos nyt aivan totta puhutaan, matkan tarkoitushan ei varsinaisesti ollut mennä kisaamaan, vaan lähinnä tutustua maailman neljänneksi suurimpaan kaupunkiin New Yorkiin, mutta koska suunnistajia tässä ollaan niin pitihän tämänkin maan suunnistustarjonta ennen varsinaista lomaa testata (isä pakotti).

Kisat joihin isän kanssa päädyimme olivat US Two Days Classic Orienteering Championships. Eli ei yhtään vähemmän kuin USA:n mestaruuskilpailut. Huono juttu oli vain se, että me emme kuitenkaan voineet taistella oikeista mestaruuksista. Kilpailut järjestettiin jossain Upper New York State'ssa Albanyn pohjoispuolella, n.200 mailia pohjoiseen New York City'stä. Itse olin kilpailuissa ilmoittautunut vuotta vanhempien sarjaan siinä toivossa, että matkat olisivat hieman pidemmät ja haastellisemmat. Meille kuitenkin esimmäisenä päivänä selvisi, että oiken sarjani matkat olisivatkin oikeasti olleet pidemmät.

Molempien päivien kisat kulkivat yhdellä suurella mäellä upeassa hyvinkin suomalais-/etelänorjalaistyyppisessä maastossa. Tosin minä ja muut lastensarjalaiset emme sinne "plateaulle" ikinä päässeet. Meidän radat kulkivat pääosiin vain mäen rinteillä, joten nousua kertyi ihan mukavasti. Toinen huono puoli lastensarjalaisilla oli se, että emme saaneet lähtöön koulubussi kuljetusta. Mutta tokia jaoimme saman hienon kokemuksen juosta nilkkoja myöten ihanassa , värikkäässä vaahteranlehtimeressä.

Vaikka kisat olivatkin mestaruuskisat, ei niiden taso ollut aivan päätähuimaava. Omassa sarjassani oli neljä osanottajaa, joista kaksi oli suomalaisia (toinen suomalainen oli Alisa Raitanen, joka on Amerikassa vaihto-oppilaana). Voitin molemmat päivät ja eroa toiseksi tulleeseen Alisaan tuli yhteistuloksissa yli kymmenen minuuttia. Palkinnoksi sain hienon kehystetyn valokuvan kilpailualueen ruskasta. Lisäksi pääsin paikalliseen lehteen. Isäkin menestyi (joo joo). Hän oli yhteistuloksissa kolmas ja jäi kärkeen kahdekantoista minuuttia.

Kisojen päätyttyä oli sitten mukava suunnata kohti Isoa Omenaa ja innolla odotinkin jo lenkkeilyä kuuluisassa Central Parkissa (isä pakotti siihenkin shoppailun vastapainoksi).

Mor-O
Sanni

Halokeenin palkintoristikko 2011

laatinut Mikko Eskola

Ratkaise ristikko ja sen harmaalla merkityt sanat ja lauseet. Lähetä harmaalla merkityt 1-8 -numeroidut lauseet meilillä osoitteella: halokeenimagazine@gmail.fi Oikein ja lisäksi erikseen kaikkien vastanneiden kesken arvotaan palkinto, joka jaetaan Pyrinnön Jukola-juhlassa Vehkalahdella. Osa sanoista päättyy paksuun mustaan viivaan (eikä vihjeruutuun, kuten oikeaoppisessa ruudukossa pitäisi ;). Lisäksi muutamissa ratkaisusanoissa kirjain muuttuu, esim /a=v (a-kirjain korvataan v-kirjaimella). Jos tuntuu vaikealta, kilauta kaverille! Ps Haastan Jaanan+Joonaksen laatimaan seuraavat ristikot! terveisin ristikon laatija Lammikko *) kansainvälinen ilmakuljetusjärjestö/+a

Kuvat suurempina oikealla sivulla.

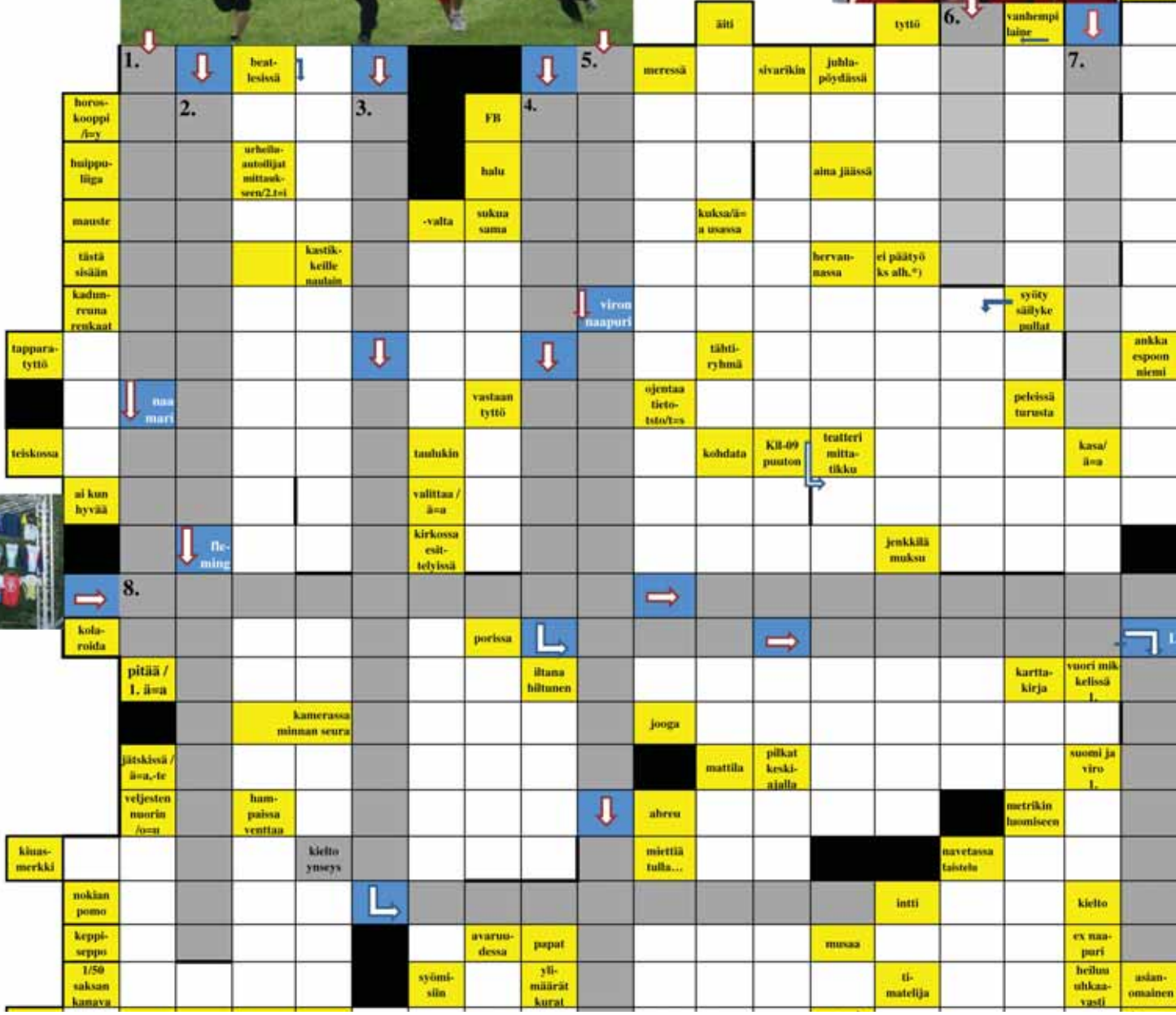

T+tarzan kulkee		
	scifi-elokuva-hahmo	
		maaseudutkin
	kauppa-ketju	
	vaatimus	
		hoidetaan
lehti viideltä		
	väitellä	
hunni		minä teen sen
	jaako-billekin varaton	

Seuraavilla sivuilla on esiteltynä alkavan kauden Iltarastien tapahtumakalenteri sekä toimitsijalistat Pyrintöläisten osalta.

Tampereen iltarastit TAPAHTUMAKALENTERI 2011

Nro		Pvm	Klo	Teema	Kartta	Kilpailukeskus / opastus	Seura
1	ma	11.4.	17-19	Kortteli, L	Kissanmaa	Hakametsän jäähalli / opastus Takahuhdintieltä	TP
2	ma	18.4.	17-19	L	Mannerheiminkallio	Linnainmaan koulu / opastus Sammon valtatieltä	KOOVEE
3	ti	26.4.	17-19	L	Soppeenharju	Soppeenharjun koulu / opastus Mastontieltä	EE
4	ma	2.5.	17-19	F, RR, TR	Kauppi länsi	Kauppi, vanha huoltorakennus / opastus Teiskontieltä	TP
5	ke	4.5.	17-19	Taito, rinne	Majaalahti	Opastus ST325 Kangasala-Sahalahti	KSK
6	ma	9.5.	17-19	F, RR, TR	Suolijärvi	Suolijärven ulkoilumaja / opastus Ahvenisjärventieltä	KOOVEE
7	ke	11.5.	17-19	Taito, pitkät rastivälit	Rusko	Ruskontien maankaatopaikka / opastus Ruskontie	KOOVEE
8	ma	16.5.	17-19	F, RR, TR	Mustalampi	Dynaset / opastus VT3 Ylöjärven Shell	EE
9	ke	18.5.	17-19	Taito, rytmitys	Noksioinen	Opastus ST325 Kangasala-Kuhmalahti	KSK
10	ma	23.5.	17-19	F, RR, TR	Vehoniemi	Opastus VT12, Kangasala-Pälkäne	KSK
11	ke	25.5.	17-19	Taito, rastinotto	Puikkari	Opastus VT9, Kaarinan silta	TP
12	ma	30.5.	17-19	F, L	Kiveliö	Mannakorven kenttä / opastus Holvastintieltä	TP
13	ke	1.6.	17-19	Taito, pitkä matka	Aitovuori	Matkajärvi / opastus Tarastejärven liittymä	KOOVEE
14	ma	6.6.	17-19	F, L	Julkujärvi	Huurretie / opastus VT3 Ylöjärven Shell	EE
15	ke	8.6.	17-19	Taito, reitinvalinta	Viisajärvi	Sorakenttä / opastus Kuruntie	EE
16	ma	13.6.	17-19	F, L,	Lukonmäki	Hervannan laskettelukeskus / opastus Turtolankadulta	KOOVEE
17	ma	20.6.	17-19	F, L	Herama	Opastus VT9, Kaarinan silta	KSK
18	ma	27.6.	17-19	L	Siitama	Siitama / opastus VT9 Tampere-Orivesi Siitaman liittymä	TP
19	ma	4.7.	17-19	IR-viikko, L	Kauppi itä	Tenniskeskus / opastus Teiskontieltä	TP
20	ti	5.7.	17-19	IR-viikko, L	Aitovuori, etelä	Mannakorven kenttä / opastus Holvastintieltä	KSK
21	ke	6.7.	17-19	IR-viikko, L	Hallila	Hallilan koulu / opastus Hervannan valtaväylältä	KOOVEE
22	to	7.7.	17-19	IR-viikko, L	Horha	Lamminpään ulkoilumaja / opastus VT3 Vaasantie, Teivon risteys	EE
23	ma	11.7.	17-19	L	Vallittu	Opastus MT3400 Kangasala-Ruutana	KSK
24	ma	18.7.	17-19	L	Kilpijoki	NCC:n louhos / opastus KT65 Uusi-Kuruntie	EE
25	ma	25.7.	17-19	L	Julkujärvi	Topintupa, Pinsiönkankaantie 51 / opastus VT3 Vaasantieltä	TP
26	ma	1.8.	17-19	F, RR, TR	Hepolammi	Hervannan katsastusasema / opastus Hepolamminkadulta	KOOVEE
27	ma	8.8.	17-19	F, RR, TR	Haralanharju	Opastus MT3403 / Suinula-Ruutana	KSK
28	ma	15.8.	17-19	F,V	Paronen	PV:n tutkimuskeskus / opastus KT65 Uusi-Kuruntie	EE
29	ma	22.8.	17-19	F, RR, TR	Kauppi länsi	Kauppi, uusi huoltorakennus / opastus Teiskontieltä	TP
30	ma	29.8.	17-19	F, RR, TR	Uusi-Siivikkala	Siivikkalan koulu / opastus VT3 Vaasantie, Teivon risteys	EE
31	ma	5.9.	17-19	L	Aitovuori	Rissonkatu, opastus Orimuskadulta	KOOVEE
32	ma	12.9.	16.30-18	L	Leivätönsuo	Maankaatopaikka / opastus VT3 Ylöjärven Shell	EE
33	ma	19.9.	16.30-20.30	L, YÖ	Suolijärvi	Suolijärven ulkoilumaja / opastus Ahvenisjärventieltä	KOOVEE
34	ma	26.9.	16.30-20.30	L, YÖ	Kyötikkälä	Kyötikkälän urheilukenttä / opastus Kangasalantieltä	KSK
35	ma	3.10.	16.30-18	L	Kauppi itä	Tenniskeskus / opastus Teiskontieltä	TP
36	ma	10.10.	16.30-18	L	Vehoniemi	Opastus VT12, Kangasala-Pälkäne	KSK

Mahdolliset muutokset ja tarkemmat ohjeet Aamulehden seurat-palstalla sunnuntaisin
Opaskartta ja tulokset Tampereen Iltarastien kotisivulla www.iltarastit.com

F = Firmasuunnistus
RR = Rastireittisuunnistus
TR = Tukireittisuunnistus
L = Lisäksi lyhyt 2 km:n rata
Pitkä matka = noin 10km rata
V = Viesti
Taito = Radat 2,5 km, 4,5 km ja 7,0 km (1.6.2011 ei 7km rataa, vaan 9-10km)
Yö= Lähteä voi klo 20.30 asti, samat radat kuin päivällä

Internet: http://www.iltarastit.com

Ryhmä 1				**Ryhmä 2**				**Ryhmä 3**		
Hakametsän jäähalli				**Kauppi, vanha huoltorakennus**				**Puikkari, Kaarinan silta**		
ma 11.4.2011				**ma 2.5.2011**				**ke 25.5.2011**		
				Mustajoki Jyri	**RR+TR**	**050-4009887**				
Koivisto Pentti	**V**	**0400-339271**		**Vuorela Mika**	**V**	**045-8701411**		**Heiskanen Jari**	**V**	**050-3548067**
Sistonen Jyri	**R**	**050-5510101**		**Ahonen Pekka**	**R**	**040-5387787**		**Harju Juha-Pekka**	**R**	**040-8444220**
Eerola Severi	**A**	**0400-147450**		**Eerola Severi**	**A**	**0400-147450**		**Viilo Keijo**	**A**	**040-7270166**
Kyrölä Jukka				Sundvall Iiro				Anjala Ari		
Kyrölä Sonja				Pulli Liisa				Heino Pasi		
Laakkonen Leo				Eerola Riikka, Teemu				Äijälä Timo		
Saarikko Samuli				Nurminen Eija				Haanpää Tuomo		
Anjala Ari				Nurminen Jouko				Vuorela Mika		
Heino Pasi				Lusa Sirpa				Viitanen Kari		
Äijälä Timo				Moser Tanja				Niittylahti Ari		
Vähänen Elmeri				Siren Tiina				Viitanen Reijo		
Salmelin Jarno				Siren Antti				Koskela Juha		
Tanhua Jukka				Siren Henna				Heinämäki Mikko		
Lahtonen Tapio				Siren Olli				Ahonen Pekka		
Laakkonen Juha				Hautaniemi Anneli, Erkki				Kähäri Petteri		
Laakkonen Laura				Koivisto Kalle, Taina, Jaakko				Kymäläinen Jari		
Kymäläinen Sanni				Vilpo Jyri				Sistonen Jyri		
Kymäläinen Severi				Korpela Kalevi				Eerola Severi		
Kymäläinen Maritta				Mustajoki Sami				Hollo Harri		
Kymäläinen Jari				Kaunisto Martti				Märkälä Janne		
Viitanen Reijo				Kaunisto Antti				Pousi Keijo		
				Saarikko Juho				Erkkilä Jari		
				Leppäalho Markku						
				Leppäalho Sini						
				Marila Anna-Sofia						
				Tiits Laura, Urmas						

Ryhmä 4				**Ryhmä 5**				**Ryhmä 6**		
Mannakorpi				**Siitama**				**Tenniskeskus**		
ma 30.5.2011				**ma 27.6.2011**				**ma 4.7.2011**		
Jussila Tiina	**V**	**040-7799404**		**Saarijärvi Hannu**	**V**	**040-5351369**		**Koivisto Pentti**	**V**	**0400-339271**
Heinämäki Mikko	**R**	**050-5012434**		**Haikonen Mikko**	**R**	**040-7616345**		**Ahonen Pekka**	**R**	**040-5387787**
Virekunnas Heikki	**A**	**044-2175602**		**Viitanen Reijo**	**A**	**040-7799477**		**Viitanen Reijo**	**A**	**040-7799477**
Viilo Annika				Koskela Juha				Haapasalo Heidi		
Juntunen Jouko				Kinni Juho				Karhola Lotta		
Juntunen Jaana				Koivisto Maija				Karhola Laura		
Juntunen Tuomo				Mäenpää Pasi				Karhola Antti, Anne		
Salomaa Riku				Konsala Heikki				Ylikoski Kari		
Salomaa Pirita				Lilja Antti				Ylikoski Jyri		
Salomaa Salla				Pousi Keijo				Jutila Terho		
Leppänen Laura				Hakomäki Markku, Hanna				Jutila Juuso		
Vahvelainen Jari				Saarijärvi Sari, Salla				Jutila Jaakko		
Vahvelainen Tarja				Julkunen Joonas				Ylänen Elias		
Vahvelainen Saana				Martti Esa				Kauppila Sirpa, Eero, Antti		
Vahvelainen Salla				Kumpuvaara Keijo				Vuorenpää Esko,Suvi, Tiina		
Pietilä Kari,Elina				Kuusela Hannu				Huhtanen Ossi, Meri		
Martti Reko				Mäki Olavi				Jaatinen Erkki		
Kilpinen Erkki, Kirsti				Heikkilä Pertti				Lankia Hilkka, Sannamari		
Kuittinen Soili				Huovila Jarkko				Janka Kauko, Liisa		
Lilja Katri				Fincke Anni-Maija				Kallio Mikko		
Parviainen Liisa				Arponen Kari				Mähönen Jouni		
Parviainen Laura				Mikkola Timo				Mähönen Emmi		
Kivelä Jussi				Laitila Markku				Mähönen Riitta		
Kivelä Jukka										
Jussila Jutta										
Paasi Jaakko										
Niemi Aleksi										

Ryhmä 7				**Ryhmä 8**				**Ryhmä 9**		
Topintupa				**Kauppi, uusi huoltorakennus**				**Tenniskeskus**		
ma 25.7.2011				**ma 22.8.2011**				**ma 3.10.2011**		
				Vahvelainen Saana	**RR+TR**	**0400-692254**				
Viitanen Reijo	**V**	**040-7799477**		**Andrésen Kaj**	**V**	**0500-335905**		**Laine Jarkko**	**V**	**050-3588858**
Niittylahti Ari	**R**	**040-7799340**		**Ahonen Pekka**	**R**	**040-5387787**		**Märkälä Janne**	**R**	**040-8392837**
Viilo Keijo	**A**	**040-7270166**		**Kymäläinen Jari**	**A**	**040-5271010**		**Kymäläinen Jari**	**A**	**040-5271010**
Viitanen Kari				Brax Asko ja Leena				Laine Maria		
Marila Satu, Iiris				Hyvönen Martti				Niemi Heikki		
Joutsen Marja				Haikonen Mikko				Niemi Tuire		
Haanpää Tuomo				Halme Kirsi				Niemi Venla		
Haanpää Kati				Halme Jussi-Elmeri				Kinni Saila		
Viitanen Risto				Kiiskinen Gunnevi				Heikka Janne		
Alalammi Erkki				Kiiskinen Arto				Kinni Jouni		
Niittylahti Ari				Uusimaa Jenni				Otonkorpi Iida		
Hakala Kalevi				Laine Esa, Helinä				Stolze Markus		
Ylitalo Antti				Alatalo Petri, Eliisa				Stolze Sanna		
Kerkola Pekka				Åkerlind Jaska				Savolainen Anni		
Kerkola Maija				Nieminen Simo				Savolainen Tuomo		
Harju Suvi				Paunu Mikko				Savolainen Raija		
Harju Ulla				Repo Valtteri				Savolainen Martti		
Harju Jussi				Repo Irma, Pekko				Munukka Saila		
Kontoniemi Henri				Kahila Lauri				Munukka Eki		
Kuukka Pietari				Kahila Eero				Munukka Ellu		
Kuukka Esa				Kahila Arto				Takaluoma Tuomas		
Kuukka Elias				Reunanen Pasi				Virekunnas Laura		
Kuukka Anton				Reijonen Jouko				Virekunnas Elina		
				Reijonen Jussi				Virekunnas Heikki		
				Hietikko Marita				Virekunnas Päivi		
				Laine Jenni				Virekunnas Ari		
				Pietilä Tapio						
				Andrésen Maija						
				Eskola Mikko						

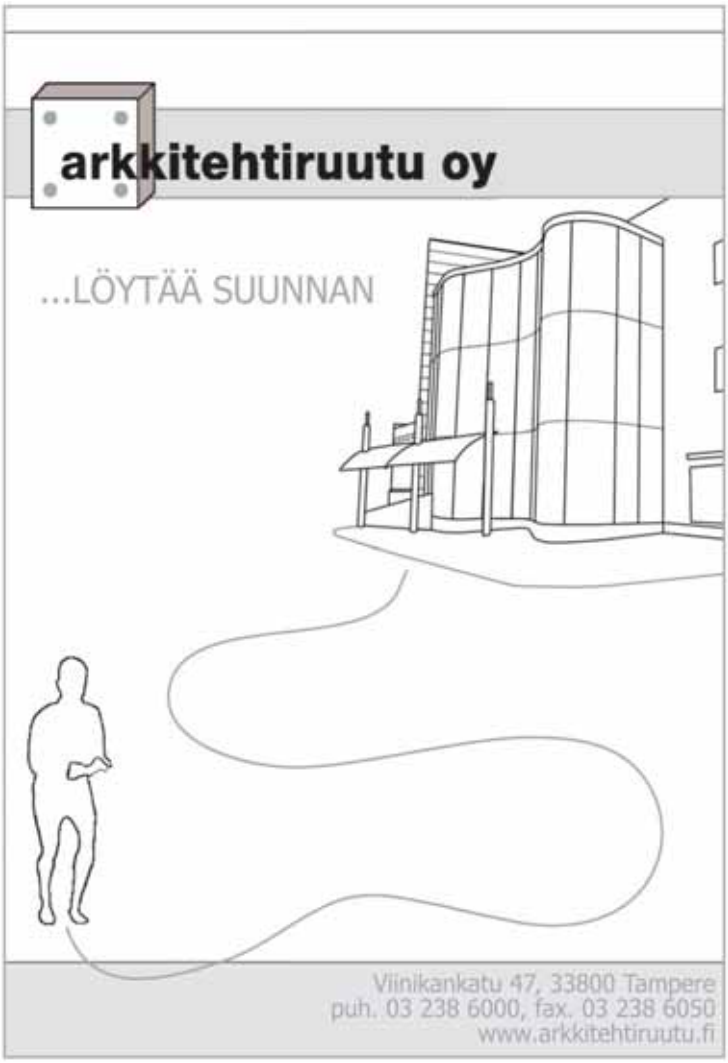

Vuosikokouksessa 17.2.2011 palkittiin jälleen vuoden 2010 aktiiveja sekä menestyjiä. Tässä he ovat!

Oravatulokas	Lasse Viilo
Oravapolun tsemppipalkinto	Ko-01: Ida Jussila ja Antti Rissanen
	Ko-00: Anniina Tuominen ja Eero Rötsä
	RO: Emmi Hakomäki ja Antti Paasi
	R2: Anna-Reetta Reunanen ja Jonne Pitkänen
Oravaohjaaja	Me: Jyri Mustajoki
	Ka: Arttu Ruusiala
	Ko: Maija Yli-Hietanen
	RO: Pasi Reunanen
	R2: Simo Nieminen
Paidat	Tuija Schmidt
Talous	Ulla Harju
Oravapolun D16 kannustepokaali	Eliisa Alatalo
Oravapolun H16 kannustepokaali	Jussi-Elmeri Halme
Aktiivisin juniori	Henri Kontoniemi
Vuoden talkooaktiivi	Kari Ylikoski
Vuoden Iltarastirtm	Saana Vahvelainen
Vuoden Kuusenvetäjä	Lauri Kahila
Paras ikämies/nainen	Ari Anjala
Paras ikänainen	Sirpa Lusa
Vuoden Valmentaja	Janne Märkälä

Kiertopalkinnot 2010

OPK pieni kannustepokaali	Johanna Viilo
OPK suuri kannustepokaali nuorille	Emmi Mähönen
Uhve-peikko ed.ryhmäläiselle	Heidi Haapasalo
NR :n Rastirölli	Mikko Eskola
Paras tyttöorava	Salla Saarijärvi (kll 4.)
Paras poikaorava	Vili Mähönen (kll 2.)
Paras tyttöjuniori	Venla Niemi
Paras poikajuniori	Severi Kymäläinen
Vuoden Juniori Valmentaja	Jaakko Paasi
Paras hiihto-suunnistaja	Jussi-Elmeri Halme
Paras pyörä-suunnistaja	Juuso Jutila

INTERSPORT
Shops for Winners

Paras suunnistaja	(H/D21) (kiertopalkinto): 3,2,1 pist
	3: Anni-Maija Fincke
	2: Jarkko Huovila
	1: Riina Kuuselo
Vuoden viestisuoritus:	(kiertopalkinto): 3,2,1 pist
	3: Venla-joukkue
	2: Tiomila-joukkue
	1: H16 SM-viestijouk.
Vuoden aikuis-pistehai	Anni-Maija Fincke (kiertopalkinto)
Vuoden juniori pistehai	Venla Niemi (kiertopalkinto)
Paras Halokeeni juttu	Outi Savisaari - Hirvi kiertää (kiertop)
Jounin symppis-pokaali	Aleksi Niemi (kiertop)
Lammikon Läiskäys	Anton Kuukka (kiertopalkinto)
”Puhalletaan yhteen hiileen”	Jari Vahvelainen (kiertopalkinto)
Ed.ryhmän antama kannustuspalkinto	Antti Karhola (kiertop)
H21 Seuran mestari	Timo Saarinen (kiertop + puulätkä)
D21 Seuran mestari	Anni-Maija Fincke (kiertop + puulätkä)
Puheenjohtajan puulätkät	Mikko Eskola
	Marja Kuuteri-Kallio
	Karholan perhe
	Kari Ylikoski
	Joonas Julkunen
	Jarno Salmelin
	Mikko Paunu
	Saana Vahvelainen
	Anton Kuukka

Pohjan Kruunu
KIINTEISTÖPALVELUT
PYRINTÖLÄISTEN TIILIKATOT
PESEE JA SUOJAA POHJAN KRUUNU OY.
Katso kuvat ***www.pohjankruunu.fi/kuvagalleria***
ja pyydä tarjous ***asiakaspalvelu@pohjankruunu.fi.***
Pyrinnön suunnistajana saat lisäedun!

Oravapolun kevätkausi alkaa 14.4. – Tervetuloa mukaan!

Teksti ja kuva: Jaakko Paasi

Oravien kevätkausi alkaa to 14.4. Kaupin vesitornilta. Kauden avaukseen kutsutaan lämmöllä mukaan niin vanhat kuin uudet suunnistuksesta kiinnostuneet oravat vanhempineen! Kevätkauden ohjelma löytyy kokonaisuudessaan netistä Oravien sivuilta ja harjoituskohtaiset yksityiskohdat Pyrinnön suunnistuksen Ryhmien kalenterista.

Oravapolun toiminta pyörii hyvin pitkälle saman mallin mukaan kuin viime vuonna. Oravat on jaettu neljään kouluun iän perusteella: 5-6 vuotiaat ovat Metsäkoulussa, 7-8 v. Karttakoulussa, 9-10 v. Kompassikoulussa ja 11-14 v. Taitokoulussa, joka jakaantuu Rastioraviin ja Ryhmä 2000:een. Koulujen valmentajat ovat vaihtuneet sitten viime vuoden: Tiina Jussila valmentaa metsäkoululaisia, Riitta Mähönen karttakoululaisia, Sami Mustajoki kompassikoululaisia, Annika Viilo rastioravia ja Riikka Eerola R2:sia. Annika toimii myös Varapääoravana. Allekirjoittanut jatkaa Pääoravana. Tuija Schmidt huolehtii Oravapolun taloudesta.

Oravapolun viikoittainen päätapahtuma on edelleen torstain OPK-treeni. Sen rinnalla toisena lähes viikoittaisena tapahtumana Taitokoululla on tiistain YH-treeni, jonka järjestämisrinkiin Koovee liittyi mukaan KSK:n ja TP:n seuraksi. Kompassikoululla toisena viikkotapahtumana on yhdessä KSK:n kanssa keskiviikkoisin järjestettävä YH-10 treeni. Viikonloppuisin sitten kisaillaan. TP:n kilpailevien oravien lukumäärä on viime vuosina ollut maan korkein ja tämän aseman säilyttäminen on tänäkin vuonna meidän toimintasuunnitelmaan kirjattuna tavoitteena.

Parin viime vuoden aikana Oravapolulta on poistunut lastensa myötä suuri määrä ohjaajia. Monet heistä toimivat nyt Nuorten ryh-

mässä. Uusien ohjaajien saaminen mukaan toimintaamme onkin tänä vuonna kriittistä, mikäli haluamme taata toiminnan jatkumisen laadukkaana myös tulevina vuosina. Tässä asiassa on hyvä muistaa, että tarjolla on hyvin moninaisia ohjaajatehtäviä eikä kaikkien ohjaajien todellakaan tarvitse olla hyviä suunnistajia. Ryhmien valmentajilta sen sijaan edellytetään erityistä osaamista, mutta tässä suhteessa meillä kyllä on loistava tilanne. Meidän erinomaiset valmentajat kuitenkin tarvitsevat ympärilleen käsiä ja jalkoja toteuttamaan laatimiaan harjoitussuunnitelmia. Haluankin kutsua niin oravien vanhempia kuin myös muita Pyrinnön suunnistajia tulemaan mukaan Oravapolulle ohjaajaksi. Kun meitä on riittävän monta yhdessä järjestämässä lapsille riemukasta Oravapolkua, niin ohjaajan tehtävät eivät käy kenellekään ylivoimaisen raskaaksi ja esteen sattuessa voi olla hyvällä omallatunnolla poissa.

Lopuksi haluan muistuttaa niin oravia kuin heidän vanhempiaan monipuolisen ja runsaan liikunnan tarpeellisuudesta. Oravaikäisillä lapsilla terveyssuositusten mukainen liikunnan vähimmäismäärä on 14 tuntia viikossa. Urheiluun tavoitteellisesti suhtautuvilla oravilla liikuntaa tulisi olla vähintään 18 tuntia viikossa. Noissa luvuissa on jo mukana koulumatkat koululiikunta sekä kaikki muu omaehtoinen liikunta. Tässäkin meidän tulee muistaa, että suunnistus ja sen harjoittelu on kivaa!

Nähdään Oravapolulla!

Aikuisten suunnistuskoulusta opit metsäliikuntaan, Iltarasteille ja vaikka kohti Jukolaa!

AIKUISTEN SUUNNISTUSKOULU

MAANANTAISIN KLO 18-20 alkaen 11.4.2011 UKK-instituutilla

Opetus- ja harjoituskertoja tarjolla yhteensä 10 kertaa, 13.6.2011 saakka

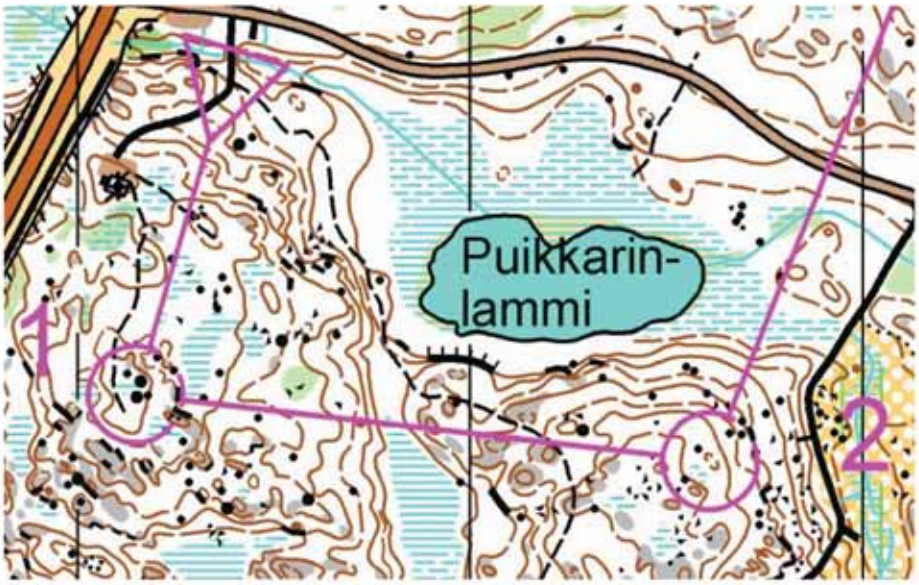

Aikuissuunnistuskoulu on tarkoitettu Sinulle,

- ***joka et ole koskaan suunnistanut***
- ***joka olet viimeksi suunnistanut koulussa/armeijassa***
- ***joka haluat oppia lapsesi harrastuksen***
- ***joka osaat jo, mutta haluat kehittyä paremmaksi***
- ***joka haluat kehittää kuntoa mielekkäästi ja vaihtelevasti***
- ***jota Jukolan ja Venlojen viesti houkuttaa.***

Suunnistuskoulun hinta: 95 € (voi maksaa myös liikuntaseteleillä).
Hintaan sisältyvä koulutuspaketin sisältö ja ohjelma, harjoituspaikat, tarpeelliset varusteet sekä ilmoittautumisohjeet löytyvät Tampereen Pyrinnön nettisivuilta: http://tampereenpyrinto.fi/suunnistus/aikuissuunnistuskoulu

Tiedustelut: Tampereen Pyrinnön suunnistuksen lajipäällikkö ja Aikuissuunnistuskoulun 'rehtori' Mikko 'Lammikko' Eskola
mikkoeskola@kolumbus.fi; 0400-568693

HISUGALLUP 2011

Suvi Harju

Hiihtosuunnistus ei enää nykyään kuulu jokaisen suunnistajan talviharjoitteluun. Se jakaa tehokkaasti mielipiteitä, eikä suinkaan ole kaikkien suunnistajien ykkössuosikkitalviharjoittelumuoto. Halokeeni Magazine haastatteli hisustajia Jämsän Kaipolassa SM-viestin jälkeen.

Jutta Jussila, sarja D16, sija 10.
”Hisu oli tosi kivaa! Ja aika helppoa oli myös. Tää oli mun eka kisa ja jouduin menemään pertsalla vammojen takia, mutta silti oli hauskaa. Ja aion totta kai hisustaa uudestaan.”

Anna-Reetta Reunanen, sarja D16, sija 3.
”Hiihtosuunnistus on ihan kivaa. Tää oli mun eka kisa, mutta aion jatkaa hisustamista.”

Teemu Eerola (iso kuva oikealla),
sarja H16, sija 10.
”Ihan kivaa tää on, mutta vähän pelleilyä. Viesti oli kolmas kisa ikinä, mutta ei viimeinen.”

Jussi Harju, sarja H16, sija 10.
”Hiihtosuunnistus on aivan hanurista, en hisusta enää ikinä. Tää oli mun toinen ja viimeinen kisa.”

Salla Vahvelainen, sarja D20, sija 9.
”Hiihtosuunnistus on letkee laji. Se on sellasta rentoo ja ei niin totista (ainakaan kaikille) kuin kesäsuunnistus. Mukavaa kun on hyvä keli, sukset luistaa ja suunnistus sujuu. Ja kunhan on isoja paanoja! Hisustanut oon koko ikäni, en osaa edes laskea kuinka monta kertaa, mutta kaikki pienet ja vähän isommatkin kisat on tullut kierrettyä. Ja aion vielä jatkaa hiihtosuunnistusta, ensi kauden tavoitteena on jälleen plaketti SM-viestistä!”

Annika Viilo, sarja D45, sija 2.
”Hiihtosuunnistus antaa kesäsuunnistajalle mahdollisuuden hauskaan ja monipuoliseen talviharjoitteluun. Hiihdosta pitävälle suunnistajalle se antaa mahdollisuuden myös vaativaan kilpailemiseen. En tiedä monesko kisa tämä oli kaiken kaikkiaan, mutta viime talvesta lähtien viides kisa ja tätä ennen minulla oli 18 vuoden tauko hiihtosuunnistuskisoista. Aion jatkaa hisustamista, sillä viime vuonna aloittamani luisteluhiihtoharjoittelu on tuonut mukavan lisän talviharjoitteluun.”

Henri Kontoniemi, sarja H20, sija 7.
”Hiihtosuunnistus on ihan kivaa vaihtelua reenaamiseen aina välillä. Kauheasti en hisua kuitenkaan harrasta, tämä oli 4. kisa mulle. Ehkä kuitenkin ens kaudella taas.”

Jussi-Elmeri Halme, sarja H18, hyl.
”Onhan tää ihan kiva tälleen vaihteluks talvella, että vähän muutakin kun hiihtoa ja juoksua, mutta toisinaan tää taas on aika tyhmää jos on pelkkää tasatyöntöä ilman reitinvalintaa. Joka tapauksessa TosiHisu voittaa hisun mennen tullen. Tää oli 8. hisukisa jota oon ikinä hisustanu ja aion jatkaa hisustamista myös tulevaisuudessa.”

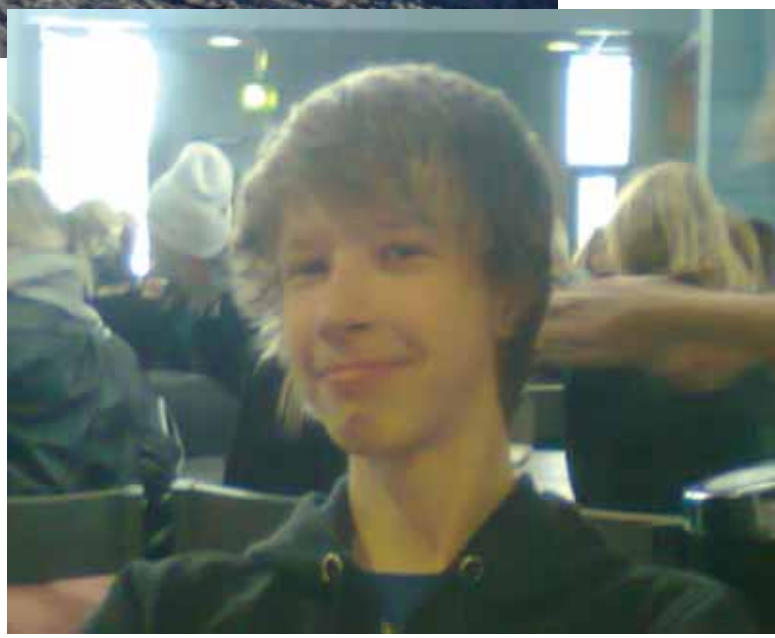

noname

Hisu-kausi 2011 valokuvin

Kuvat: Jari Vahvelainen

START
92
195

SKIL

SUUNTO
137

LeSi

19

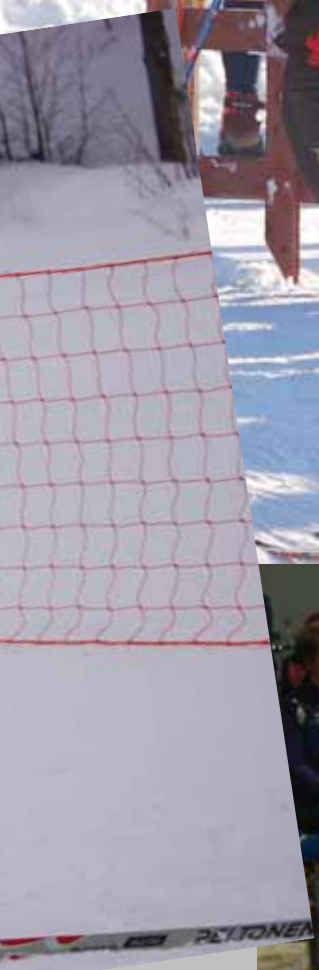

PYRINTO

LipTa
LohtVe

asics

VIKING LINE

ortum
VIKING LINE

VIKING LINE
asics

FENESTRA

adidas

172
173

Päivän Pyrintöläinen

Atte Reunanen

Teksti:
Suvi Harju

Halokeenin haastateltavana on jälleen kerran ajankohtainen henkilö, tällä kertaa vieläpä tuttu myös suurelle yleisölle. Pyrinnön oma poika Atte Reunanen, H12, on niittänyt mainetta myös viihdemaailman puolella. Vuonna 2008 hän teki ensimmäisen suuren roolinsa Tampereen Komediateatterin klassikkonäytelmässä Lumiukko. Hänellä oli näytelmässä Pojan rooli. Tällä hetkellä hänet voi nähdä TV2:lla pyörivässä Uusi päivä –sarjassa, jota näytetään kolmesti viikossa. Atte ei ole kuitenkaan jättänyt teatterimaailmaa taakseen, sillä hän on mukana Komediateatterin 20-vuotisjuhlanäytelmässä Kultalampi. Hän esittää 13-vuotiasta poikaa nimeltään Billy. Billy viettää kesän isovanhempiensa (Ismo Kallio ja Tuija Vuolle) mökillä Kultalammella.

Halokeeni Magazinen toimitus on harvoin saanut haastatella jonkin muun alan kuin suunnistuksen kautta tunnetuksi tullutta julkisuuden henkilöä. Tai varsinaista julkisuuden henkilöä ylipäätään. Siksipä onkin pakko kysyä heti kärkeen muutama pakollinen julkkis-kysymys.

HM: Miltä tuntuu olla julkkis?
AR: Ei miltään erikoiselta, normaalia elämää.

HM: Kiljuuko tytöt perään välitunneilla?
AR: Ei ne mun perään kilju, jos ne kiljuu niin ne kiljuu muuten vaan.

Yläkuva Yleisradion arkistoista.
Alakuva 2010 Oravatonni-kilpailusta.

HM: Onko käsi jatkuvassa krampissa nimmareiden kirjoittamisesta?
AR: Toistaiseksi olen antanut pari nimmaria, joten käsi jaksaa ihan hyvin.

HM: Vai niin, olet sitten ehkä ollut väärässä paikassa, nimittäin suunnistuspiireistä löytyy monta fania, jotka jonottaisivat nähdäkseen ihan oikean telkkarista tutun julkkiksen.
Tässä vaiheessa on pakko kysyä nurkissa pyörivältä isosiskolta, onko pikkuveli alkanut osoittaa diivan elkeitä kotona, kun se näyttelee telkkarissa?
Anna-Reetta: Ei ole näyttänyt tähden elkeitä ja turha on edes yrittääkään.

HM: Hyvä, pysyy pikkuveli ruodussa. Palataanpas sitten takaisin itse haastateltavaan. Näyt telkkarissa kolme kertaa viikossa, ehtiikö siinä enää muuta tehdäkään?
AR: Olen Uusi päivä -kuvauksissa n. 2 kertaa viikossa, välillä vähemmän ja välillä enemmän. Suunnistus on kuvioissa edelleen, tosin talviharjoittelu on jäänyt vähiin. Hyvä kunto on myös näyttelijälle tosi tärkeä juttu.
Lisäksi käyn Konservatoriolla soittamassa harmonikkaa sekä osallistun musiikin teoriatunneille.

HM: Voisitko kertoa kaikille näyttelijöiksi haluaville (ja muillekin) vinkkejä näyttelijäntyöstä?
AR: Näytteleminen vaati hyvää keskittymistä sekä muistia, jotta vuorosanat ja esittäminen menee hyvin. Kannattaa olla rohkea ja luova, näytteleminen on heittäytymistä ja kaikkensa antamista. Pääasia on, että tykkää ja nauttii siitä mitä tekee.

HM: Kuinka kauan Uusi päivä -sarjaa tehdään ja kuinka pitkä sopimus sinulla on?
AR: Toivottavasti Uusi päivä jatkuu monta monta vuotta ja toivon, että saan olla sarjassa mukana niin pitkään kuin itse haluan.

HM: Aiotko näytellä vielä pitkään? Ehkä jopa ammatiksi asti?
AR: Toiveammattini on tällä hetkellä näyttelijä, mutta toinen toiveammatti on Ladojen kokoontumisajojen järjestäjä.

HM: Sehän kuulostaa mielenkiintoiselta, ehkä siinäkin työssä joutuu vähän näyttelemään. Halokeeni Magazinen toimitus seuraa myös muita medioita, ja lähes poikkeuksetta näyttelijöiltä kysytään unelmaroolista. Onko myös sinulla jokin unelmarooli, jonka joskus vielä haluaisit tehdä?
AR: Ehdottomasti Mannerheim.

HM: Entä onko sinulla jotain tavoitteita suunnistuksen suhteen?
AR: Tavoitteenani on löytää joka kisassa kaikki kartalle merkityt rastit.

HM: Missä suunnistuskansa voi bongata Aten kaudella 2011?
AR: Eniten osallistun Hämeen alueen kisoihin ja kesäkuussa olemme lähdössä Norjaan Midnattsolgaloppeniin.

HM: Haluatko lähettää terveisiä lukijoille?
AR: Hymyillään, kun tavataan ja hauskaa kesää kaikille!

HM: Niin ja vielä se pakollinen, eli Tappara vai Ilves?
AR: ILVES TIETENKIN! Jaahas iskä ei tykännyt vastauksesta... joudun nukkumaan ensi yön leikkimökissä.

Toimittaja kiittää haastattelusta ja esittää vielä kainon toiveen: Saisinko minäkin nimmarin? Näyttelijä kirjoittaa reippaasti nimmarin toimittajan lehtiöön ja palaa sitten takasin tavallisen pojan arkeen. Äiti käskee siivoamaan huoneen, muistuttaa asiasta kuulemma jo ties monettako kertaa. Näin se vaan pitää tähdenkin tehdä kotitöitä.

KIILTO®

434

SUUNNISTA KOHTI TUOTTOJA.

FIM Tampere | Ajanvaraukset, puh. 010 230 3860
tampere@fim.com | www.fim.com

FIM
RAHAN TAJU

Seuranmestaruuskipailut ja KLL 2010
kuvat: Lammikko

VAPAATA TYYLIÄ PERINTEISESTI PUOLUSTAEN VUODESTA 1981

Halokeeni Magazine